

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΟΙ ΑΠΟΛΟΓΗΤΕΣ
ΤΟΥ
ΝΕΟ-ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΥ

*Σχετικά με την άνοιχτή επιστολή της
Κεντρικής Έπιτροπής του ΚΚΣΕ*

Μετάφραση από τα γαλλικά
ΓΙΑΝΝΗ ΧΟΤΖΕΑ

*Άρθρο της Σύσταξης της «Λαϊκής
Ήμερησίας» και της «Κόκκινης Ση-
μαίας» που δημοσιεύθηκε στις 22
Όκτωβριου 1963.*

«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ»

ΑΘΗΝΑ 1975

北京外文出版社出版

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΕΚΙΝΟ 1964

Ἡ ἐπανάσταση ξεχύθηκε σὰ θύελλα στήν Ἀσία, στήν Ἀφρική καί στή Λατινική Ἀμερική μετά τὸ τέλος τοῦ Δεύτερου Παγκόσμιου πολέμου. Πάνω ἀπὸ πενήντα χῶρες στήν Ἀσία καί στήν Ἀφρική ἀνακηρύχθηκαν ἀνεξάρτητες. Ἡ Κίνα, τὸ Βιετνάμ, ἡ Κορέα καί ἡ Κούβα μπήκαν στὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ. Στὴ φυσιογνωμία τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἐπῆλθαν τεράστιες ἀλλαγές.

Ἐάν ἡ ἐπανάσταση στὶς ἀποικίες καί μισοαποικίες δοκίμασε σοβαρὲς ἀποτυχίες μετά τὸν Πρῶτο Παγκόσμιο πόλεμο κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καί τῶν λακέδων τοῦ ἡ κατάστασις εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ μετά τὸ Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο. Οἱ ἱμπεριαλιστὲς καί οἱ λακέδες τους, δὲν εἶναι πιά σὲ θέση νὰ σβήσουν τὴ μεγάλη φωτιὰ τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος. Τὸ παλιὸ ἀποικιακὸ σύστημα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καταρρέει γοργά. Τὰ μετόπισθεν τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ μετατράπηκαν σ' ἓνα πεδίο σκληροῦ ἀντιἱμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα. Ἡ κυριαρχία τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ἀνατράπηκε σὲ μιὰ σειρά ἀποικίες καί ἐξαρτημένες χῶρες καί κλονίζεται σὲ ἄλλες κάτω ἀπὸ τὰ σκληρὰ πλήγματα, ποὺ ἀναπόφευκτα ἐξασθενίζουν καί τραντάζουν τὰ θεμέλια τῆς κυριαρχίας του στὸ ἴδιο τὸ ἔδαφός του. Οἱ νίκες ποὺ κατέκτησαν οἱ λαϊκὲς ἐπαναστάσεις στήν Ἀσία, στήν Ἀφρική καί στή Λατινική Ἀμερική, ἤρθαν νὰ προστεθοῦν στήν ἀνοδο τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καί ἀποτελοῦν ἓνα θριαμβευτικὸ καί βροντερὸ παιάνα ποὺ ἀντηγεῖ στήν ἐποχὴ μας.

Ἡ λαϊκὴ ἐπανάσταση ποὺ ξεχύνεται θυελλώδεια στήν Ἀσία, στήν Ἀφρική καί στή Λατινική Ἀμερική ἀπαιτεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς πολιτικὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου νὰ καθορίσουν τὴ στάση τους: Ὁ ἱμπεριαλισμὸς καί οἱ ἀποικιστὲς τρέμουν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἐπαναστατικὴ θύελλα, ἐνῶ οἱ ἐπαναστατικοὶ λαοὶ σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμον τὴν πανηγυρίζουν. Οἱ ἱμπεριαλιστὲς καί οἱ

ἀποικιστές λέγε: «αὐτὸ εἶναι φοβερό, φοβερό!» καὶ οἱ ἐπαναστάτες: «αὐτὸ εἶναι καλὸ, πολὺ καλὸ!». Οἱ ἰμπεριαλιστές καὶ οἱ ἀποικιστές λέγε: «αὐτὸ εἶναι ἀνταρσία, εἶναι ἀναρχία» καὶ οἱ ἐπαναστάτες: «αὐτὸ εἶναι ἐπανάσταση, εἶναι ἓνα δικαίωμα τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι ἓνα ἱστορικὸ ρεῦμα ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σταματήσει».

Ἡ στάση ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ὀξὺ πρόβλημα τῆς τωρινῆς παγκόσμιας πολιτικῆς συνθέτει τὴ βασικὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στοὺς μαρξιστές - λενινιστές καὶ στοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστές. Οἱ μαρξιστές - λενινιστές στέκονται σταθερὰ μὲ τὸ μέρος τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν καὶ ὑποστηρίζουν δραστήρια τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα. Οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστές οὐσιαστικὰ στέκουν στὸ πλευρὸ τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ τῶν ἀποικιστῶν, ἀπαρνοῦνται καὶ καταπολεμοῦν τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα μὲ ὅλα τὰ μέσα.

Οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ δὲν τολμοῦν ἀκόμα νὰ ἀπορρίψουν ὀλοκληρωτικὰ στὰ λόγια τὰ συνθήματα τῆς ὑποστήριξης τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος καὶ μερικὲς φορές, ὑπολογίζοντας τὰ δικά τους συμφέροντα, υἱοθετοῦν μέτρα ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωση μιᾶς ὑποστήριξης. Ἄν δοῦμε διωκτὰ πράγματα σὲ βάθος καὶ ἐξετάσουμε τίς ἀπόψεις καὶ τὴν πολιτικὴ τους τῶν τελευταίων χρόνων σὰ σύνολο, τότε βλέπουμε καθαρὰ πὼς ἡ στάση τους ἀπέναντι στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς εἶναι παθητικὴ, περιφρονητικὴ καὶ ἀρνητικὴ, καὶ πὼς μεταβάλλονται σὲ ὑπερασπιστὲς τοῦ νεο-ἀποικισμοῦ.

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος, οἱ σύντροφοι τοῦ ΚΚΣΕ κατέβαλαν πολλὰ προσπάθειες μὲ τὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΣΕ τῆς 14 Ἰουλίου 1963 καὶ μὲ πολλὰ ἄρθρα καὶ δηλώσεις, ὑπερασπίζοντας τίς λαθεμένες ἀπόψεις τους καὶ ἐνεργώντας ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ θγαίνει ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀντιμαρξιστικῆς-ἀντιλενινιστικῆς καὶ ἀντεπαναστατικῆς θέσης τῆς καθοδήγησης τοῦ ΚΚΣΕ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τὴ «θεωρία» καὶ τὴν πρακτικὴ τῶν καθοδηγητῶν τοῦ ΚΚΣΕ στὸ ζήτημα τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος.

Κατάργηση τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πάλης ἐναντίον τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ ἀποικισμοῦ.

Μεγάλες, ἱστορικῆς σημασίας νίκες, κατέκτησε κιόλας τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ. Κι' αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήσει. Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι τὸ καθήκον τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, γιὰ τὸ χτύπημα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ καὶ τῶν πρακτόρων τους, ἔχει ἐκπληρωθεῖ;

Νομίζουμε, πὼς ὄχι. Κάθε ἄλλο παρὰ ἔχει ἐκπληρωθεῖ. Ὡστόσο, οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ ἐπαναλαμβάνουν συνεχῶς ἀπόψεις, σύμφωνα μὲ τίς ὁποῖες ὁ ἀποικισμὸς ἐξαλείφθηκε ἢ θρίσκειται κοντὰ στὴν ἐξάλειψή του, ἀπὸ τὸ παγκόσμιο προσκήνιο. Τονίζουν ὅτι «στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχουν πέρα πάνω ἀπὸ 50 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ποὺ στενάζουν ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ», πὼς λείψανα τοῦ ἀποικισμοῦ δὲν ἔχουν ἀπομείνει παρὰ σὲ χῶρες ὅπως ἡ Ἀγκόλα καὶ ἡ Μοζαμβίκη, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Πορτογάλων στὴν Ἀφρικὴ, καὶ πὼς ἡ ἐξάλειψη τοῦ ἀποικισμοῦ ἔφτασε πιά στὴν «τελικὴ φάση».

Τί λένε τὰ γεγονότα;

Ἄς δοῦμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὴν κατάσταση στὴν Ἀσία καὶ στὴν Ἀφρικὴ. Ὑπάρχει ἐδῶ μιὰ ὀλοκληρὴ ομάδα ἀπὸ χῶρες ποὺ ἀνακηρύχθηκε ἡ ἀνεξαρτησία τους. Ἀλλὰ πολλὲς ἀπὸ τίς χῶρες αὐτὲς δὲν ἔχουν ἀπαλλαγεῖ ἐντελῶς ἀπὸ τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν ὑποδούλωση τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ ἀποικιστῶν, ὑφίστανται πάντα τὴν ἰμπεριαλιστικὴν καταλήστευση καὶ ἐπίθεση καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν πεδίο ἀγῶνα ὅπου συγκρούονται οἱ ἀποικιστές καὶ οἱ νεο-ἀποικιστές. Σὲ ὀρισμένες ἀπ' αὐτὲς τίς χῶρες, οἱ παλιοὶ ἀποικιστὲς μεταμορφώθηκαν σὲ νεο-ἀποικιστὲς καὶ διατηροῦν τὴν κυριαρχία τους μέσω τῶν πρακτόρων ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει. Σὲ ἄλλες, ὁ λύκος πετάχτηκε ἔξω, ἀπὸ τὴν μπροστινὴ πόρτα, ἀλλὰ μπήκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα ἡ τίγρις, ὁ παλιὸς ἀποικιοκράτης ἀν-

τικαταστάθηκε από έναν νέο αποικιοκράτη, πιο δυνατό, πιο επικίνδυνο — τον αμερικάνο. Τα πλοκάμια του νεο-αποικισμού, που αντιπροσωπεύεται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό απειλούν σοβαρά τους λαούς της 'Ασίας και της 'Αφρικής.

'Ακούστε τώρα τη φωνή των λαών της Λατινικής 'Αμερικής:

'Η Δεύτερη Διακήρυξη της 'Αβάνας αναφέρει: «Σήμερα, η Λατινική 'Αμερική στενάζει κάτω από το ζυγό ενός ιμπεριαλισμού πιο θηριώδικου, πολύ πιο δυνατού και περισσότερο ανελέητου από την ισπανική αποικιακή αυτοκρατορία».

'Η Διακήρυξη αναφέρει ακόμα: «Μετά το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου πολέμου οι βορειο-αμερικάνικες επενδύσεις κεφαλαίων ξεπέρασαν τα δέκα δισεκατομμύρια δολάρια. Επιπλέον, η Λατινική 'Αμερική προμηθεύει φτηνές πρώτες ύλες και πληρώνει σε φηλές τιμές τα βιομηχανικά τους προϊόντα.... Ένας χείμαρρος χρημάτων ρέει αδιάκοπα από τη Λατινική 'Αμερική στις 'Ηνωμένες Πολιτείες: κάπου 4.000 δολάρια το λεπτό, 5 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα, 2 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο, δέκα δισεκατομμύρια δολάρια τα τελευταία πέντε χρόνια. Μαζί με κάθε χιλιάδα δολάρια που μ'ας παίρνουν μ'ας αφήνουν και ένα πτώμα. Για κάθε χίλια δολάρια κι' ένας θάνατος, να τί κοστίζει αυτό που ονομάζεται ιμπεριαλισμός».

Τα γεγονότα είναι καθαρά: Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, ο ιμπεριαλισμός με κανένα τρόπο δεν απαρνήθηκε τον αποικισμό, υιοθέτησε περισσότερο μια νέα μορφή, τη μορφή του νεο-αποικισμού. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του νεο-αποικισμού είναι αυτό: 'Ο ιμπεριαλισμός αναγκάστηκε να τροποποιήσει την άμεση αποικιακή κυριαρχία του της παλιᾶς μορφής και υιοθέτησε μια νέα μορφή που μ' αυτή ασκεί την κυριαρχία του και την αποικιακή του εκμετάλλευση μέσω των πρακτόρων που εξέθρεψε και δημιούργησε. 'Οργανώνοντας στρατιωτικούς συνασπισμούς, δημιουργώντας πολεμικές βάσεις και συσταίνοντας «δμοσπονδίες» και «κοινότητες», οι ιμπεριαλιστές, με επικεφαλής τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, εκτρέφουν καθεστῶτα ανδρικών και θέτουν κάτω από τον έλεγχό τους ή υποδουλώνουν τις αποικιακές χώρες και τις χώρες που ανακηρύχτηκε πρόσφατα

ή ανεξαρτησία τους. Με την οικονομική «βοήθεια» πάλι και άλλες μεθόδους, εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τις χώρες αυτές σαν πεδίο διοχέτευσης των εμπορευμάτων τους, σαν πηγή πρώτων υλών και σαν στόχο εξαγωγής των κεφαλαίων τους, για να λεηλατούν τους πόρους των χωρών αυτών και να απομυζούν το αίμα του λαού. Τα 'Ηνωμένα Έθνη αποτελούν γι' αυτούς ένα πολύτιμο ὄργανο για να επεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις των χωρών αυτών και για να προβαίνουν σε στρατιωτική, οικονομική και πολιτιστική επίθεση έναντίον τους. 'Όταν βρεθούν σε αδυναμία να διατηρήσουν την κυριαρχία τους με «είρηνικά» μέσα, τότε καταφεύγουν σε στρατιωτικά πραξικοπήματα, ενεργούν ανατρεπτικά ή καταφεύγουν ακόμα και στην ένοπλη επέμβαση και στην επίθεση.

Στη πρακτική του νεο-αποικισμού, ο πιο δραστήριος και ο πιο ύπουλος ρόλος ανήκει στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Με το ὄπλο του νεο-αποικισμού, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να αρπάξουν τις αποικίες και τις σφαίρες επιρροῆς των άλλων ιμπεριαλιστών για να εγκαθιδρύσουν την παγκόσμια ηγεμονία τους.

Αυτή η νέα μορφή του αποικισμού είναι πιο ύπουλη και πιο επικίνδυνη.

Θά επιθυμούσαμε να ρωτήσουμε τους καθοδηγητές του ΚΚ ΣΕ: Πώς μπορείτε να λέτε, όταν αυτή είναι η πραγματικότητα, ότι η εξέλιξη του αποικισμού μπήκε πια στην «τελική φάση»;

Για να καλύψουν παρόμοια ψέμματα οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ φτάνουν ως το σημείο να επικαλούνται για βοήθεια τη Δήλωση του 1960. 'Η Δήλωση του 1960, λένε, δέ μιλάει για γρήγορη κατάρρευση του αποικιακού συστήματος; 'Αλλά αυτό δεν ενισχύει καθόλου τον ισχυρισμό τους για την εξαφάνιση του αποικισμού. 'Η Δήλωση λέει καθαρά πως «οι 'Ηνωμένες Πολιτείες είναι το κυριώτερο προπύργιο του σύγχρονου αποικισμού», πως «οι ιμπεριαλιστές, με επικεφαλής τις 'Ηνωμένες Πολιτείες καταβάλλουν απεγνωσμένες προσπάθειες για να κρατήσουν κάτω από την αποικιακή εκμετάλλευση τους λαούς των παλιών αποικιών με καινούργιες μεθόδους και κάτω από νέες μορφές» και πως «προσπαθούν να κρατήσουν στα χέρια τους τον οικονομικό έλεγχο και να διατηρήσουν την πολιτική επιρροή τους στις χώρες της 'Ασίας, της 'Αφρικής και της Λατινικής 'Αμερικής».

Μ' αὐτὲς τὶς φράσεις, ἡ Δήλωση λέει ἀκριβῶς αὐτὸ πὺν ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψει.

Ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ δημιούργησε ἐπίσης τὴ «θεωρία» τοῦ περάσματος τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος σὲ μιὰ «νέα φάση», ἡ ὁποία, σύμφωνα μὲ τὴ «θεωρία» αὐτή, πρέπει νὰ ἔχει σὰν ἄξονά της οἰκονομικὰ καθήκοντα. Τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶναι ὅτι «προηγούμενα, ὁ ἀγῶνας διεξαγόταν στὸ πολιτικὸ πεδίο», ἐνῶ τώρα, τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα ἔγινε τὸ «κεντρικὸ καθήκον» καὶ ὁ «βασικὸς κρῖκος γιὰ τὴν παραπέρα ἀνάπτυξη της ἐπανάστασης».

Πραγματικά, τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα μπήκε σὲ μιὰ νέα φάση. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου μιὰ «νέα φάση» ἡ ὁποία ἔχει σὰν ἄξονά της οἰκονομικὰ καθήκοντα, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ. Στὴ νέα αὐτὴ φάση, οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς βρίσκονται σ' ἓνα ξεσκήμα χωρὶς προηγούμενο, τὸ ἐπαναστατικὸ τους κίνημα γνωρίζει μιὰ ἀνάπτυξη, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ὀρμητικὴ καὶ ἀπαιτοῦν ἐπιτακτικὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐξάλειψη τῶν δυνάμεων τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν λακέδων τοῦ ἀπὸ τὶς χῶρες τους, ἔτσι ὥστε νὰ κατακτήσουν τὴν πλήρη ἀνεξαρτησία, τόσο τὴν πολιτικὴ ὅσο καὶ τὴν οἰκονομικὴ. Τὸ πρῶτο, τὸ πιὸ ἐπείγον καθήκον πὺν τίθεται σ' αὐτὲς τὶς χῶρες παραμένει ἡ ἀκόμα μεγαλύτερη ἀνάπτυξη τοῦ ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ, τοῦ νεο - ἀποικισμοῦ καὶ τῶν λακέδων τους. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας ἐξακολουθεῖ νὰ διεξάγεται μὲ πείσμα, στὸν πολιτικὸ, οἰκονομικὸ, στρατιωτικὸ, πολιτιστικὸ, ἰδεολογικὸ καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους τομεῖς. Καὶ οἱ ἀγῶνες πὺν διεξάγονται σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τομεῖς βρίσκουν πάντα τὴ συμπτυκνωμένη τους ἔκφραση στὸν πολιτικὸ ἀγῶνα, πὺν πολὺ συχνά, ὅταν οἱ ἱμπεριαλιστὲς καταφεύγουν στὴν ἀμεση ἢ ἔμμεση ἔνοπλη καταστολή, ἐξελίσσεται ἀναπόφευκτα σὲ ἔνοπλο ἀγῶνα.

Γιὰ τὶς χῶρες πὺν ἀπόκτησαν πρόσφατα τὴν ἀνεξαρτησία τους, ἡ ἀνάπτυξη μιᾶς ἐθνικῆς ἀνεξάρτητης οἰκονομίας ἀποτελεῖ σημαντικὸ καθήκον. Ὡστόσο αὐτὸ τὸ καθήκον δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ ξεκοπεῖ ἀπὸ τὴν πάλι ἐναντίον τοῦ ἱμπε-

ριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ, τοῦ νεο - ἀποικισμοῦ καὶ τῶν λακέδων τους.

Ὅπως καὶ ἡ «θεωρία» τῆς «ἐξάλειψης τοῦ ἀποικισμοῦ», τὸ ἴδιο καὶ ἡ «θεωρία» τῆς «νέας φάσης» πὺν διακηρύσσει ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ, ἀποσκοπεῖ φανερά στὸ νὰ ἐξωραΐσει τὴν πολιτικὴ τῆς ἐπίθεσης καὶ τῆς ληστείας τοῦ νεο - ἀποικισμοῦ, στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ, πὺν ἔκφραστής της εἶναι οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες, στὸ νὰ καμουφλάρει τὴν ὀξεία ἀντίθεση πὺν χωρίζει τὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη καὶ στὸ νὰ ἀδυνατίσει ἔτσι τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Ἄν ἀποδεχτοῦμε αὐτὴ τὴ «θεωρία», τότε, ἀφοῦ ὁ ἀποικισμὸς βρίσκεται κοντὰ στὴν ἐξάλειψή του καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη ἔγινε τὸ κεντρικὸ καθήκον τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος, εἶναι φανερό ὅτι ὁ ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ, τοῦ νεο - ἀποικισμοῦ καὶ τῶν λακέδων τους, δὲν χρειάζεται πιά. Καὶ τότε δὲν ἀκολουθεῖ τὸ συμπέρασμα ὅτι μποροῦμε νὰ ἐγκαταλείψουμε καὶ τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα; Ἔτσι, καταλαβαίνουμε πῶς ἡ «νέα φάση» πὺν γι' αὐτὴν μιᾶνε οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ καὶ πὺν σ' αὐτὴν τὰ οἰκονομικὰ καθήκοντα βρίσκονται στὸ κέντρο τῆς δραστηριότητας, δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ φάση τῆς μὴ ἀντιπαράθεσης στὸν ἱμπεριαλισμὸ, στὸν ἀποικισμὸ, κλασσικὸ καὶ νέο καὶ στοὺς λακέδες τους, φάση ὅπου τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα ἐξοστρακίζεται.

Συνταγὲς γιὰ τὴν κατάργηση τῆς ἐπανάστασης τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν.

Σύμφωνα μὲ τὶς λαθεμένες «θεωρίες» τους, οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ ἐπενόησαν καὶ ἐπεξεργάστηκαν μιὰ σειρά ἀπὸ συνταγὲς πὺν εἶναι σὲ θέση νὰ γιαιτρέφουν ὅλες τὶς ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποφέρουν τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη.

Ἄς τὶς ἐξετάσουμε:

Ἡ πρώτη συνταγή, ὀνομάζεται εἰρηλικὴ συνύπαρξη καὶ εἰρηλικὴ ἀμιλλα.

Οί καθοδηγητές του ΚΚΣΕ αποδίδουν συνεχώς σ' αυτό που ονομάζουν «ειρηνική συνύπαρξη» και «ειρηνική άμιλλα» τις μεγάλες νίκες που κέρδισε το έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στην Άσία, στην Άφρική και στη Λατινική Άμερική, μετά τον τερματισμό του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Η άνοιχτή επιστολή της Κεντρικής Έπιτροπής του ΚΚΣΕ λέει: «Στά τελευταία χρόνια, νέες σπουδαίες νίκες κατακτήθηκαν στον ταξικό αγώνα του προλεταριάτου και στον αγώνα των λαών για την έθνική άπελευθέρωση. Το παγκόσμιο επαναστατικό προτσές αναπτύσσεται με έπιτυχίες, και αυτό μέσα σε συνθήκες ειρηνικής συνύπαρξης».

Έπίσης, τονίζουν συχνά πως το έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα «αναπτύσσεται μέσα σε συνθήκες ειρηνικής συνύπαρξης διαφορετικών κοινωνικών συστημάτων και οικονομικής άμιλλας των δύο ανταγωνιστικών συστημάτων», πως ή ειρηνική συνύπαρξη και ή ειρηνική άμιλλα «υποβοηθούν το άπελευθερωτικό προτσές, που άπαλλάσσει τους λαούς από την οικονομική κυριαρχία των ξένων μονοπωλιακών οργανώσεων», πως έπιτρέπουν «να καταφερθεί ένα συντριπτικό χτύπημα στο σύνολο των καπιταλιστικών σχέσεων».

Οί σοσιαλιστικές χώρες οφείλουν να εφαρμόζουν τή λενινιστική πολιτική της ειρηνικής συνύπαρξης ανάμεσα σε χώρες με διαφορετικά κοινωνικά συστήματα. Όμως, ή ειρηνική συνύπαρξη και ή ειρηνική άμιλλα σε καμμιά περίπτωση δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τον επαναστατικό αγώνα των λαών του κόσμου. Οί άποικιακές και οί έξαρτημένες χώρες δεν θα κατακτήσουν τή νίκη στην έθνική τους επανάσταση χωρίς να στηριχτούν πρώτ' άπ' όλα στον επαναστατικό αγώνα των δικών τους λαών, και αυτόν δεν μπορεί να τον αντικαταστήσει ο αγώνας καμμιάς άλλης χώρας.

Οί καθοδηγητές του ΚΚΣΕ θεωρούν ότι οί έπιτυχίες της έθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης δεν οφείλονται πριν άπ' όλα στον επαναστατικό αγώνα των μαζών, πως ο λαός δεν μπορεί να χειραφετηθεί και πως πρέπει να περιμένει να καταρρεύσει ο ήμπεριαλισμός μόνος του στην πορεία της ειρηνικής συνύπαρξης

και της ειρηνικής άμιλλας. Αυτό ουσιαστικά σημαίνει, πως τα καταπιεζόμενα έθνη, πρέπει να άνεχθούν τήν ήμπεριαλιστική καταλήστευση και ύποδούλωση, πως δεν πρέπει να ξεσηκωθούν και να κάνουν τήν επανάσταση.

Η δεύτερη συνταγή ονομάζεται βοήθεια στις καθυστερημένες χώρες.

Οί καθοδηγητές του ΚΚΣΕ καυχούνται στον άνώτατο βαθμό για το ρόλο που παίζει ή οικονομική βοήθεια που δίνουν στις νέες άνεξάρτητες χώρες. Ο σύντροφος Χρυστσώφ έχει δηλώσει πως αυτή ή βοήθεια μπορεί να έπιτρέψει σ' αυτές τις χώρες «να αποφύγουν μιá νέα ύποδούλωση, να έπιταχύνουν τήν πορεία τους προς τα έμπρός και να διευκολύνουν τήν άνεμπόδιση εξέλιξη και τήν έπιτάχυνση των έσωτερικών τους προτσές, που θα τις οδηγήσουν στο μεγάλο δρόμο της κοινωνικής ανάπτυξης, στο μεγάλο δρόμο του σοσιαλισμού».

Για τις σοσιαλιστικές χώρες, άποτελεί ύποχρέωσή τους, που ύπαγορεύεται από τον ίδιο το διεθνισμό, να βοηθούν τις χώρες που άπόκτησαν πρόσφατα τήν άνεξαρτησία τους και αυτή ή βοήθεια έχει μεγάλη σημασία. Άλλά, δεν μπορεί να γίνει άποδεκτό σε καμμιά περίπτωση ότι ή έθνική άνεξαρτησία και ή κοινωνική πρόοδος αυτών των χωρών οφείλεται άποκλειστικά στην οικονομική βοήθεια που παίρνουν από τις σοσιαλιστικές χώρες και όχι βασικά από τον επαναστατικό αγώνα των ίδιων των λαών τους.

Έπί πλέον, για να μιλήσουμε καθαρά, ή πολιτική που ακολουθήθηκε και ο στόχος που έπιδιώχθηκε στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων, από τους καθοδηγητές του ΚΚΣΕ στο θέμα της βοήθειας προς τις χώρες που πρόσφατα άπόκτησαν τήν άνεξαρτησία τους, προκαλούν άμφιβολίες. Οί καθοδηγητές του ΚΚΣΕ τηρούν συχνά μιá στάση σωβινισμού μεγάλης δύναμης και έθνικο-έγωϊσμού στο θέμα της βοήθειας τους προς τις χώρες που άπόκτησαν πρόσφατα τήν άνεξαρτησία τους και ζημιώνουν τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των χωρών που παίρνουν τή βοήθεια, με άποτέλεσμα τή μείωση της έμπιστοσύνης τους προς τις σοσιαλιστικές χώρες. Όσον άφορā τή βοήθειά τους προς τήν Ίνδία, οί κρυφές προθέσεις τους είναι ακόμα πιο άντιληπτές. Άπό όλες τις χώρες που άπόκτησαν πρόσφατα τήν άνεξαρτησία

τους, ή Ἰνδία είναι ή χώρα που παίρνει τή μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια απ' τή Σοβιετική Ένωση. Αὐτή ή βοήθεια ἀποσκοπεῖ ὀλοφάνερα νά ἐνθαρρύνει τήν κυβέρνηση Νεχρού στήν πολιτική της που στρέφεται ἐναντίον τοῦ καμμουνισμοῦ, τοῦ λαοῦ καί τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν. Οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστές δήλωσαν πῶς αὐτή ή σοβιετική βοήθεια «ἀνταποκρίνεται στά συμφέροντά τους».

Ἀκόμα, οἱ καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ πρότειναν ἀνοιχτά συνεργασία στούς ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστές «γιά τήν ἐνίσχυση τῶν καθυστερημένων χωρῶν». Σέ ἕνα λόγο του που ἐκφώνησε στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῶ Σεπτέμβριο τοῦ 1959, ὁ Χρουστῶφ ἔλεγε: «οἱ οικονομικές μας ἐπιτυχίες, καί οἱ δικές μας καί οἱ δικές σας, θά χαιρετιστοῦν ἀπό ὀλόκληρο τόν κόσμο, που περιμένει οἱ δύο μεγάλες μας δυνάμεις, νά βοηθήσουν ὥστε πιό γρήγορα νά ἀνορθωθοῦν οἱ λαοί που βρίσκονται σέ μόνιμη καθυστέρηση στήν οικονομική τους ἀνάπτυξη».

Γιά φανταστεῖτε! τὸ κυριώτερο προπύργιο τοῦ σύγχρονου ἀποικισμοῦ νά θέλει νά βοηθήσει τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη «νά ἀνορθωθοῦν πιό γρήγορα»! Εἶναι πραγματικά καταπληκτικό που οἱ καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ γίνονται θεληματικά συνεταῖροι τοῦ νεο - αποικισμοῦ καί που ὑπερηφανεύονται γι' αὐτό.

Ἡ τρίτη συνταγή ὀνομάζεται ἀφοπλισμός. Ὁ Χρουστῶφ εἶπε: «ἀφοπλισμός σημαίνει νά ἀφοπλισθοῦν οἱ δυνάμεις τοῦ πολέμου, νά ἐξαλειφθεῖ ὁ μιλιταρισμός, νά ἀποκλεισθεῖ ή ἐνοπλη ἐπέμβαση στίς ἐσωτερικές ὑποθέσεις ὀποιασδήποτε χώρας, νά ἐξαλειφθοῦν ὀλοκληρωτικά καί ὀριστικά ὀλες οἱ μορφές τοῦ ἀποικισμοῦ».

Ὁ Χρουστῶφ εἶπε, ἐπίσης: «ὁ ἀφοπλισμός θά ἐξασφάλιζε τίς ἀπαραίτητες συνθήκες γιά μιὰ τεράστια αὐξηση τῆς βοήθειας στά νέα ἔθνη κράτη. Ἐάν, ἀπό τὸ σύνολο τῶν πολεμικῶν δαπανῶν στόν κόσμο, που ἰσοῦται μέ 120 δισεκατομμύρια δολλάρια, περικόψουμε μόνο 8 ἢ 10 τοῖς ἑκατό, μπορούμε νά ἐξαλείψουμε σέ εἴκοσι χρόνια, τήν πείνα, τίς ἀρρώστειες καί τόν ἀναλφάβητισμό στίς περιοχές τοῦ κόσμου που ὑποφέρουν απ' αὐτές τίς μάστιγες».

Γιά νά ξεσκεπάσουμε τήν αὐξηση τῶν ἐξοπλισμῶν καί τίς

προετοιμασίες γιά πόλεμο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἐμεῖς πάντοτε ὑπογραμμίζουμε τήν ἀνάγκη τοῦ ἀγῶνα γιά τὸ γενικό ἀφοπλισμό. Ἀλλά τίποτα δέν ἐπιτρέπει νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὁ ἀποικισμός θά ἐξαλειφθεῖ μέσο τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

Καί νά, ὁ Χρουστῶφ παίρνει ἀκριβῶς τὸ ὕφος παπᾶ σέ ὦρα κηρύγματος: σεῖς που ὑποφέρετε σ' ὀλον τόν κόσμο, εἴσαστε ἀληθινὰ εὐλογημένοι! ἀρκεῖ νά περιμένετε, νά περιμένετε οἱ ἱμπεριαλιστές νά πετάξουν τὰ ὄπλα τους καί ή ἐλευθερία θάρθει σέ σᾶς. Περιμένετε μέχρι που νά δείξουν οἱ ἱμπεριαλιστές εὐσπλαχνία καί οἱ φτωχές περιοχές τοῦ κόσμου θά γίνουν ἕνας παράδεισος ὅπου θά τρέχει γάλα καί μέλι!

Αὐτὸ δέν εἶναι ἀπλῶς αὐταπάτη, εἶναι ὀπιο γιά νά ἀποκοιμίζεται ὁ λαός.

Ἡ τέταρτη συνταγή ὀνομάζεται ἐξάλειψη τοῦ ἀποικισμοῦ μέσο τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Ὁ Χρουστῶφ ὑποστηρίζει ὅτι ἂν τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη πάρουν μέτρα γιά τήν ἐξάλειψη τοῦ ἀποικιακοῦ συστήματος, «οἱ λαοί που ὑποφέρουν τώρα ἀπό τήν ταπείνωση που γεννᾶ ή ξένη κυριαρχία, θά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τόν ξενικό ζυγὸ καί θά ἀποκτήσουν μιὰ ἄμεση καί φωτεινή προοπτική γιά τήν εἰρηνική ἀπελευθέρωσή τους».

Σ' ἕνα λόγο του στή Γενική Συνέλευση τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1960, ὁ Χρουστῶφ δήλωσε: «Ποῖός, ἂν ἔχι ὁ Ὀργανισμός Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ὀφείλει νά ἐργασθεῖ γιά τήν ἐξάλειψη τοῦ καθεστώτος τῆς ἀποικιακῆς διακυβέρνησης;». Πρόκειται γιά κάτι τὸ ἀκατανόητο! Σύμφωνα μέ τήν ἄποψη τοῦ Χρουστῶφ, οἱ ἐπαναστατικοί λαοί τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς δέν θά ἔπρεπε καί δέν θά ἦταν σέ θέση νά ἐξαλείψουν οἱ ἴδιοι τήν ἀποικιοκρατία, καί δέ θά μπορούσαν παρὰ νά ἐμπιστευθοῦν τή λύση τοῦ ζητήματος αὐτοῦ στά Ἡνωμένα Ἐθνη.

Σ' αὐτή τή Γενική Συνέλευση τοῦ ΟΗΕ ὁ Χρουστῶφ δήλωσε ἀκόμα: «... νά γιατί ἀπευθυνόμαστε στή λογική καί στήν ὀξυδέρχεια τῶν λαῶν τῶν δυτικῶν χωρῶν, στίς κυβερνήσεις καί στούς ἐκπροσώπους τους σ' αὐτή τήν ὕψηλή συνέλευση: Ἄς προχωρήσουμε στή λήψη μέτρων γιά τήν κατάργηση τοῦ καθεστώ-

τος τῆς ἀποικιακῆς διακυβέρνησης καὶ ἄς ἐπιταχύνουμε ἔτσι τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ πορεία πὺ ὑπαγορεύει ἡ λογικὴ τῶν πραγμάτων». Βλέπουμε ὅτι ὅταν ὁ Χρυστσώφ ἐπικαλεῖται τὴ βοήθεια τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν εἶναι σὰ νὰ ζητάει τὴ βοήθεια τῶν ἱμπεριαλιστῶν. Τὰ γεγονότα ἀποδείχνουν ὅτι ὁ ΟΗΕ πὺ ἐλέγχεται καὶ τῶρα ἀκόμα ἀπὸ τὸν ἱμπεριαλισμὸ δὲν βοηθᾷ παρὰ γιὰ τὴ διατήρηση καὶ ἐνίσχυση τῆς ἀποικιακῆς κυριαρχίας καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἐξάλειψη μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο τοῦ ἀποικισμοῦ.

Μὲ μιὰ λέξη, ἡ πανάκεια πὺ ἐπενόησαν οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ γιὰ τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ κάνει πιστευτὸ ὅτι ὁ ἱμπεριαλισμὸς θὰ ἀπαρνηθεῖ τὸν ἀποικισμό, πὺς θὰ παραχωρήσει τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξάρτησία στὰ καταπιεζόμενα ἔθνη καὶ τοὺς καταπιεζόμενους λαοὺς, καὶ πὺς κατὰ συνέπεια, ὅλες οἱ ἐπαναστατικὲς θεωρίες, ιδέες καὶ ἀγῶνες εἶναι ξεπερασμένα πράγματα, περιττὰ καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθοῦν.

Ἐναντίον τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα.

Ἄν ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ προσπαθεῖ μὲ ἕλα τὰ μέσα νὰ κάνει τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς νὰ ἀπαρνηθοῦν τὸν ἐπαναστατικὸ τους ἀγῶνα, εἶναι γιὰ τὴν τρέμει μπροστὰ στὴν ἐπανάσταση πὺ ξεχύνεται σὰ θύελλα παρ' ὄλο ὅτι μιλάει γιὰ ὑποστήριξη στὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα καὶ στοὺς ἀπελευθερωτικοὺς πολέμους.

Ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ διαθέτει μιὰ περίφημη «θεωρία» σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «ἕνας μικρὸς σπινθήρας μπορεῖ νὰ προκαλέσει παγκόσμιον πόλεμον» καὶ ὅτι ἕνας παγκόσμιος πόλεμος θὰ εἶναι ἀπαραίτητα θερμοπυρηνικὸς καὶ θὰ σημαίνει καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητας. Ἐπίσης ὁ Χρυστσώφ διακηρύσσει ὅτι «στὴν ἐποχὴ μας, οἱ «τοπικοὶ πόλεμοι» εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι» καὶ πὺς «θὰ ἐργαστοῦμε ἐπίμονα γιὰ τὸ σδύσιμο τῶν σπινθήρων πὺ θὰ μπορούσαν νὰ ανάψουν τὶς φλόγες τοῦ πολέμου». Ἐτσι αὐτός, δὲν κάνει καμμιά διάκριση ἀνάμεσα στοὺς δίκαιους πολέμους καὶ στοὺς ἀδικούς πολέμους καὶ κατὰ συνέπεια ἐγκαταλείπει τὴν κομμουνιστικὴ θέση γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν δίκαιων πολέμων.

Τὰ δεκαοχτὼ χρόνια πὺ πέρασαν μετὰ τὸ Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμον δείχνουν ὅτι ἐθνικοαπελευθερωτικοὶ πόλεμοι θὰ εἶναι ἀναπόφευκτοι γιὰ ὅσον καιρὸ οἱ ἱμπεριαλιστὲς καὶ οἱ λακέδες τους θὰ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὴ χτηνώδη κυριαρχία τους μὲ τὶς ξιφολόγχες τους καὶ θὰ καταφεύγουν στὴ βία γιὰ νὰ καταστρίψουν τὶς ἐπαναστάσεις τῶν καταπιεζόμενων ἔθνῶν. Οἱ ἐπαναστατικοὶ πόλεμοι κάθε ἔκτασης πὺ κατευθύνονται ἐναντίον τῶν ἱμπεριαλιστῶν, καὶ τῶν λακέδων τους, καὶ πὺ δὲν ἔπαψαν ποτέ, ὑποσκάπτουν τὶς φιλοπόλεμες δυνάμεις τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἐνισχύουν τὶς δυνάμεις πὺ ὑπερασπίζονται τὴν παγκόσμια εἰρήνη καὶ συντελοῦν μὲ ἐνεργητικὸ τρόπο στὴν ἀνατροπὴ τῶν σχεδίων τῶν ἱμπεριαλιστῶν γιὰ τὴν ἐξαπόλυση ἑνὸς παγκόσμιου πολέμου. Γιὰ νὰ μιλήσουμε καθαρά, οἱ κραυγὲς τοῦ Χρυστσώφ γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς «κατάσβεσης» τῶν σπινθήρων τῆς ἐπανάστασης πρὸς τὸ συμφέρον τῆς εἰρήνης εἶναι μιὰ ἀπόπειρα νὰ χτυπηθεῖ ἡ ἐπανάσταση στὸ ὄνομα τῆς ὑπεράσπισης τῆς εἰρήνης.

Ἐκινώντας ἀκριβῶς ἀπ' τὶς λαθεμένες αὐτὲς ἀπόψεις καὶ τὴ λαθεμένη αὐτὴ πολιτικὴ, οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ ὄχι μόνον ζητοῦν ἀπὸ τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη νὰ ἀπαρνηθοῦν τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους καὶ νὰ «συνυπάρξουν εἰρηνικά» μὲ τοὺς ἱμπεριαλιστὲς καὶ τοὺς ἀποικιστὲς, ἀλλὰ παίρνουν τὸ μέρος τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ καταφεύγουν σὲ διάφορες μεθόδους γιὰ τὸ σδύσιμο τῶν σπινθήρων τῆς ἐπανάστασης στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ.

Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ πόλεμον τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλγερίας. Ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ, ὄχι μόνον δὲν ἔδωσε καμμιά ὑποστήριξη στὸν πόλεμον αὐτὸ γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ πῆρε καὶ τὸ μέρος τοῦ γαλλικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ὁ Χρυστσώφ θεωροῦσε τὴν ὑπόθεση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀλγερίας σὰν μιὰ «ἐσωτερικὴ ὑπόθεση» τῆς Γαλλίας. Μιλώντας γιὰ τὸ Ἀλγερινὸ πρόβλημα στὶς 3 Ὀκτωβρίου 1955, δήλωσε: «Πρῶτα - πρῶτα, θεωροῦσα καὶ θεωρῶ ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση δὲν πρέπει νὰ ἐπεμβαίνει στὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις ἄλλων χωρῶν». Καὶ σὲ μιὰ συνέντευξη πὺ ἔδωσε στὶς 27 Μαρτίου 1958 στὸν ἀνταποκριτὴ τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδας

«Φιγκαρό» δήλωσε ακόμα: «Δέν επιθυμούμε τήν έξασθένηση τῆς Γαλλίας, ἐπιθυμούμε νά γίνει ακόμα πιό μεγάλη».

Γιά νά ἀποχτήσει τήν εϋνοια τῶν γάλλων ἱμπεριαλιστῶν ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ, δέν τολμοῦσε γιά ἓνα μεγάλο χρονικό διάστημα νά ἀναγνωρίσει τήν Προσωρινή Κυβέρνηση τῆς Ἀλγερινῆς Δημοκρατίας, καί μόνον ἔταν ἡ νίκη τοῦ Ἀλγερινοῦ λαοῦ στόν πόλεμο ἀντίστασης ἔναντιόν τῆς Γαλλίας δέν μπορούσε πιά νά ἀμφισβητηθεῖ καί ἡ Γαλλία ἀναγκάστηκε νά ἀναγνωρίσει τήν ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλγερίας, ἀναγνώρισε ἐσπευσμένα τήν Ἀλγερία. Ἡ αἰσχρή στάση τῆς ντρόπιασε τίς σοσιαλιστικές χῶρες. Κι' ὡστόσο ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ θγάζει δόξα ἀπ' αὐτή τή ντροπή καί ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ νίκη πού πλήρωσε μέ τὸ αἷμα τοῦ ὁ Ἀλγερινός λαός, κατακτήθηκε ἐπίσης χάρη στήν πολιτική τῆς τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης».

Ἐρχάμαστε στό ρόλο πού ἔπαιξαν οἱ καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ στό πρόβλημα τοῦ Κογκό. Ὅχι μόνο ἀρνήθηκαν νά ὑποστηρίξουν δραστήρια τόν ἔνοπλο ἀγῶνα τοῦ Κογκολέζικου λαοῦ ἔναντιόν τοῦ ἀποικισμοῦ, ἀλλά φρόντισαν νά συνεργασθοῦν μέ τόν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό γιά νά σθήσουν τόν σπινθήρα στό Κογκό.

Στίς 13 Ἰουλίου 1960, ἡ Σοβιετική Ἐνωση μαζί μέ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς ψήφισε στό Συμβούλιο Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ μιὰ ἀπόφαση γιά τήν ἀποστολή δυνάμεων τοῦ ΟΗΕ στό Κογκό, βοήθησε ἔτσι τόν ἀμερικανικό ἱμπεριαλισμό χρησιμοποιώντας τήν σημαία τοῦ ΟΗΕ νά ἐπέμβει ἔνοπλα στό Κογκό, καί προμήθευσε μεταφορικά μέσα στίς δυνάμεις τοῦ ΟΗΕ. Ὁ Χρυστσῶφ ἔλεγε στίς 15 Ἰουλίου σ' ἓνα τηλεγράφημα πρὸς τοὺς Καζαβούμπου καί Λουμούμπα, πῶς «τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἔκανε ἓνα χρήσιμο ἔργο». Μετά ἀπ' αὐτό, ὁ σοβιετικός τύπος ἐγκωμίασε ἀφειδώλευτα τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη γιά τή «βοήθεια πού δίνουν στήν κυβέρνηση τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκό, γιά τή διαφύλαξη τῆς ἐθνικῆς τῆς ἀνεξαρτησίας καί αὐτοτέλειας» καί ἐξέφραζε τήν ἐλπίδα ὅτι τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη «θα υἱοθετοῦσαν δραστήρια μέτρα». Στίς δηλώσεις τῆς τῆς 21 Αὐγούστου καί τῆς 10 Σεπτεμβρίου ἡ σοβιετική κυβέρνηση ἐγκωμίασε

γιά ἄλλη μιὰ φορά τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη πού ἀσχολοῦνταν μέ τήν καταστολή τοῦ Κογκολέζικου λαοῦ.

Τὸ 1961, ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ ἔπεισε τόν Γκιζένκα νά παραστεῖ στό Κοινοβούλιο τοῦ Κογκό, πού συγκλήθηκε κάτω ἀπὸ τήν «προστασία» τῶν στρατευμάτων τοῦ ΟΗΕ καί νά συμμετάσχει στήν κυβέρνηση ἀνδρεικέλων. Διατύπωσε σέ δήλωσή της, τόν φεύτικο ἰσχυρισμό ὅτι ἡ σύγκληση τοῦ Κογκολέζικου Κοινοβουλίου ἦταν «ἓνα μεγάλο γεγονός στή ζωή τῆς νέας δημοκρατίας» καί «μία νίκη τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων».

Εἶναι ὀλοφάνερο, πῶς αὐτή ἡ λαθεμένη πολιτική τῆς καθοδήγησης τοῦ ΚΚΣΕ, πρόσφερε μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία στόν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό στήν ἐπιδρομή του στό Κογκό. Ὁ Λουμούμπα κατακρεουργήθηκε, ὁ Γκιζένκα φυλακίσθηκε, πλῆθος ἄλλοι πατριῶτες καταδιώχτηκαν καί ὁ ἀγῶνας τοῦ Κογκό γιά τήν ἐθνική του ἀνεξαρτησία ὑποχώρησε. Ἡ καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ δέν αἰσθάνεται καμμιὰ εὐθύνη γιά ὅλα αὐτά;

Ἡ ζώνη ὅπου συγκεντρώνονται οἱ ἀντιθέσεις τοῦ σύγχρονου κόσμου.

Εἶναι ἐντελῶς φυσικό, πού οἱ ἐπαναστάτες τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἀπέρριψαν τὰ λόγια καί τίς ἐνέργειες τῶν καθοδηγητῶν τοῦ ΚΚΣΕ, ἔναντιόν τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος καί τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν πολέμων. Ἀλλά οἱ καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ δέν ἔβγαλαν ἀπὸ δῶ τὸ δίδαγμα πού ἔπρεπε καί δέν ἄλλαξαν τή λαθεμένη γραμμὴ καί πολιτική τους. Ἀντίθετα, μετὰ τόν ἐξευτελισμό πού δέχτηκαν, προχώρησαν μανιασμένοι σέ μιὰ σειρά ἀπὸ συκοφαντικὲς ἐπιθέσεις ἔναντιόν τοῦ Κ.Κ. Κίνας καί ἄλλων μαρξιστικῶν λενινιστικῶν κομμάτων.

Ἡ ἀνοιχτὴ ἐπιστολή τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ, ἀποδίδει στό Κ.Κ. Κίνας ὅτι παροῦσίασε μιὰ «νέα θεωρία». Λέει: «Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στή νέα τους «θεωρία», σύμφωνα μέ τήν ὅποια ἡ βασικὴ ἀντίθεση τῆς ἐποχῆς μας, βλέπετε, εἶναι, ὄχι ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στό σοσιαλισμό καί στόν ἱμπεριαλισμό, ἀλλὰ ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στό ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα καί στόν

ιμπεριαλισμό. Κατά την άποψη των κινέζων συντρόφων, η αποφασιστική δύναμη στον άγώνα έναντι του ιμπεριαλισμού, δέν είναι το παγκόσμιο σύστημα του σοσιαλισμού και ο άγώνας τής διεθνούς εργατικής τάξης, αλλά το έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα».

Από την αρχή μέχρι το τέλος δλ' αυτά είναι μια επινόηση. Στην επιστολή μας τής 14 Ιουνίου καθορίζουμε πώς οι βασικές αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου είναι οι παρακάτω: η αντίθεση ανάμεσα στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, η αντίθεση ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη σε κάθε μια από τις καπιταλιστικές χώρες, η αντίθεση ανάμεσα στα καταπιεζόμενα έθνη και στον ιμπεριαλισμό και η αντίθεση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες και ανάμεσα στις ομάδες του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Προσδιορίσαμε ακόμα: Η αντίθεση ανάμεσα στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο είναι αντίθεση ανάμεσα σε δύο ριζικά διαφορετικά κοινωνικά συστήματα, στο σοσιαλισμό και στον καπιταλισμό. Η αντίθεση αυτή αναμφισβήτητη είναι πολύ όξεια. Αλλά οι μαρξιστές - λενινιστές δέν πρέπει να θεωρούν ότι οι αντιθέσεις σε παγκόσμια κλίμακα άγονται άπλως και μόνο στην αντίθεση ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο.

Η άποψή μας είναι καθαρή όπως και η ήμέρα. Στην επιστολή μας τής 14 Ιουνίου, μιλήσαμε για την κατάσταση τής επανάσταση στην Άσία, στην Άφρική και στη Λατινική Άμερική και τή σημασία και το ρόλο του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Να τί είπαμε:

1) «Στις έκτεταμένες περιοχές τής Άσίας, τής Άφρικής και τής Λατινικής Άμερικής είναι συγκεντρωμένες οι διάφορες αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου. Αυτές οι περιοχές είναι οι πιο τρωτές απ' όσες βρίσκονται κάτω από την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού και αποτελούν σήμερα την κύρια ζώνη τής παγκόσμιας επαναστατικής θύελλας, που καταφέρει άμεσα πλήγματα κατά του ιμπεριαλισμού».

2) «Το έθνικοδημοκρατικό επαναστατικό κίνημα των πε-

ριοχών αυτών και το διεθνές σοσιαλιστικό επαναστατικό κίνημα είναι τα δύο μεγάλα ιστορικά ρεύματα τής εποχής μας».

3) «Οι έθνικοδημοκρατικές επαναστάσεις των περιοχών αυτών αποτελούν σημαντικό συστατικό τμήμα τής παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης τής εποχής μας».

4) «Ο αντιιμπεριαλιστικός και επαναστατικός άγώνας των λαών τής Άσίας, τής Άφρικής και τής Λατινικής Άμερικής καταφέρει πλήγματα και ύπονομεύει σημαντικά τις βάσεις του ιμπεριαλισμού, του αποικισμού και του γεο - αποικισμού, αποτελεί μια πανίσχυρη δύναμη για την υπεράσπιση τής παγκόσμιας ειρήνης στην εποχή μας».

5) «Γι' αυτό με μια όρισμένη έννοια, η δλη υπόθεση τής παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης εξαρτάται από την τελική έκβαση του επαναστατικού άγώνα που διεξάγουν οι λαοί των περιοχών αυτών, οι όποιοι αποτελούν τή συντριπτική πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού».

6) «Γι' αυτό ο επαναστατικός άγώνας των λαών τής Άσίας, τής Άφρικής και τής Λατινικής Άμερικής έναντι του ιμπεριαλισμού, δέν είναι ένα ζήτημα με τοπική σημασία, αλλά ένα ζήτημα που άφορα την δλη υπόθεση τής παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης».

Αυτές είναι θέσεις μαρξιστικές - λενινιστικές, είναι συμπεράσματα που βγήκαν από μια επιστημονική ανάλυση τής αντικειμενικής πραγματικότητας τής εποχής μας.

Κανένας δέν μπορεί να άρνηθεί ότι στην παρούσα στιγμή υπάρχει μια πολύ εύνοϊκή κατάσταση για την επανάσταση στην Άσία, στην Άφρική και στη Λατινική Άμερική. Οι έθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις στην Άσία, Άφρική και Λατινική Άμερική αποτελούν σήμερα τις πιο σημαντικές δυνάμεις που καταφέρουν σημαντικά πλήγματα στον ιμπεριαλισμό. Η Άσία, η Άφρική και η Λατινική Άμερική είναι οι περιοχές όπου συγκεντρώνονται οι αντιθέσεις του σύγχρονου κόσμου.

Το σημείο συγκέντρωσης των αντιθέσεων του κόσμου, το σημείο συγκέντρωσης του παγκόσμιου πολιτικού άγώνα δέν είναι

αναλλοίωτο, αλλά εξαρτάται από τις διακυμάνσεις του αγώνα σε διεθνή κλίμακα και από την επαναστατική συγκυρία.

Είμαστε βέβαιοι πως με την ανάπτυξη των αντιθέσεων και της πάλης ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη, θαρθεί ή μεγάλη μέρα που μια μεγάλη μάχη θα ξεσπάσει στη Δυτική Ευρώπη και στη Βόρεια Αμερική, λίκνο του καπιταλισμού και καρδιά του ιμπεριαλισμού. Είναι έξω από κάθε αμφιβολία πως εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ή Δυτική Ευρώπη και ή Βόρεια Αμερική, θα γίνουν το σημείο συγκέντρωσης του παγκόσμιου πολιτικού αγώνα, το σημείο συγκέντρωσης των αντιθέσεων του κόσμου.

Ο Λένιν έλεγε το 1913 πως «ανοίγεται στην Ασία μια νέα πηγή μεγάλων παγκόσμιων θυελλών... ζούμε σήμερα, ακριβώς στην εποχή αυτών των θυελλών και της αντίστροφης αντανάκλασής τους στην Ευρώπη». (1)

Ο Στάλιν έλεγε το 1925: «Οι αποικιακές χώρες αποτελούν τα κυριώτερα μετόπισθεν του ιμπεριαλισμού. Η επαναστατικοποίηση αυτών των μετόπισθεν θα υπονομεύσει αναπόφευκτα τον ιμπεριαλισμό, όχι μόνο γιατί θα του αποστερήσει αυτά τα μετόπισθεν, αλλά γιατί ή επανάσταση στην Ανατολή θα παίξει όπωσδήποτε έναν αποφασιστικό ρόλο στην όξυνση της επαναστατικής κρίσης στη Δύση». (2)

Διαφεύσθηκαν ο Λένιν και ο Στάλιν; Αυτοί οι συλλογισμοί άλλωστε, αποτελούν από πάρα πολύ καιρό το άλφα - βήτα του μαρξισμού - λενινισμού. Τώρα που οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ προσπαθούν μανιασμένα να περιορίσουν το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, είναι φανερό ότι θέλουν να αγνοούν ακόμα και το άλφα - βήτα του μαρξισμού - λενινισμού και τα όλοφάνερα γεγονότα που συμβαίνουν κάτω από τη μύτη τους.

Η παραμόρφωση της λενινιστικής αντίληψης για τον καθοδηγητικό ρόλο στην επανάσταση.

Στην ανοιχτή επιστολή της 14 Ιουλίου ή Κεντρική Έπι-

1. ΛΕΝΙΝ : Έργα, Τόμος 7ος.

2. ΣΤΑΛΙΝ : Έργα, Τόμος 7ος.

τροπή του ΚΚΣΕ επιτίθεται επίσης έναντιον της άποψης του ΚΚΚ σχετικά με τον καθοδηγητικό ρόλο του προλεταριάτου στο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα. Η επιστολή λέει: «Οι κινέζοι σύντροφοι θέλουν να «διορθώσουν» το Λένιν και να αποδείξουν πως ή ήγετική δύναμη στον παγκόσμιο αγώνα έναντιον του ιμπεριαλισμού πρέπει να είναι όχι ή εργατική τάξη, αλλά ή μικροαστική τάξη ή ή εθνική αστική τάξη και ακόμα «δρισμένοι βασιληάδες, πρίγκηπες και αριστοκράτες πατριώτες».

Έδώ πρόκειται για μια έσκεμμένη διαστρέβλωση της άποψης του Κ.Κ.Κ.

Μιλώντας για την ανάγκη της ανάληψης της καθοδήγησης του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος από το προλεταριάτο, ή επιστολή της Κεντρικής Έπιτροπής του ΚΚΚ λέει: «Η ιστορία έμπιστεύθηκε στα προλεταριακά κόμματα στην Ασία, στην Αφρική και στη Λατινική Αμερική την ένδοξη αποστολή, να σηκώσουν ψηλά τη σημαία της αντιιμπεριαλιστικής, αντιαποικιακής και αντινεο - αποικιακής πάλης, τη σημαία της εθνικής ανεξαρτησίας και της λαϊκής δημοκρατίας, να σταθούν στις πρώτες γραμμές του εθνικοαπελευθερωτικού επαναστατικού κινήματος και να αγωνιστούν για ένα σοσιαλιστικό μέλλον... πάνω στη βάση της εργατο - αγροτικής συμμαχίας, το προλεταριάτο και το κόμμα του πρέπει να ενώσουν όλα τα στρώματα που μπορούν να ένωθούν και να οργανώσουν ένα πλατύ ένιατο μέτωπο έναντιον του ιμπεριαλισμού και των λακέδων του. Η στέρηση και ανάπτυξη αυτού του ένιαίου μετώπου απαιτεί όπως το κόμμα του προλεταριάτου διατηρήσει την ανεξαρτησία του στον ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό τομέα και κρατήσει σταθερά στα χέρια του την ήγεςία της επανάστασης».

Μιλώντας για την ανάγκη της συγκρότησης ενός πλατειού ένιαίου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου στους κόλπους του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, ή επιστολή της 14 Ιουνίου της Κεντρικής Έπιτροπής του ΚΚΚ λέει: «Τα καταπιεζόμενα έθνη και αντι - νεο - αποικιακής πάλης, τη σημαία της εθνικής ανεξαρτησίας, Λατινική Αμερική βρίσκονται μπροστά στο επείγον καθήκον που είναι ή πάλη έναντιον του ιμπεριαλισμού και των λακέδων του. Σ' αυτές τις περιοχές έξαιρετικά μεγάλα τμήματα του πλη-

θυσμού αρνούνται να είναι δούλοι του ιμπεριαλισμού. Σ' αυτά περιλαμβάνονται όχι μόνο εργάτες, αγρότες, διανοούμενοι και στοιχεία της μικροαστικής τάξης, αλλά ακόμα ή πατριωτική εθνική άστική τάξη και όρισμένοι βασιληάδες, πρίγκηπες και άριστοκράτες πατριώτες».

Αυτές οι απόψεις είναι έντελώς καθαρές. Είναι άπαραίτητο, στους κόλπους του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, να αποδίδουμε ιδιαίτερη σημασία ταυτόχρονα και στην προλεταριακή ήγεσία και στη συγκρότηση ενός πλατειού ενιαίου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου. Είναι λαθεμένες αυτές οι απόψεις; Γιατί ή καθοδήγηση του ΚΚΣΕ παραμορφώνει και χτυπάει αυτές τις όρθες απόψεις;

Δέν είμαστε έμεις που εγκαταλείψαμε τή λενινιστική αντίληψη για τήν προλεταριακή ήγεσία τής επανάστασης, αλλά μάλλον οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ.

Η πλήρης παραίτηση από τó καθήκον τής πάλης έναντίον του ιμπεριαλισμού και του άποικισμού, ή ολοκληρωτική άρνηση του εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου, σύμφωνα με τή λαθεμένη γραμμή των καθοδηγητών του ΚΚΣΕ θά ίσοδυναμούσε για τó προλεταριάτο και τά κομμουνιστικά κόμματα των καταπιεζόμενων εθνών και χωρών με τήν εγκατάλειψη τής πατριωτικής σημαίας του άγώνα έναντίον του ιμπεριαλισμού και τής πάλης για τήν εθνική ανεξαρτησία και με τήν παράδοσή της σε άλλους. Κι' αν συνέβαινε αυτό, πώς θά μπορούσε να μπαίνει ακόμα πρόβλημα ενιαίου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου ή προλεταριακής ήγεσίας;

Μιά άλλη ιδέα που προπαγανδίζουν συχνά οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ, είναι πώς μια χώρα μπορεί να οικοδομήσει τó σοσιαλισμό, κάτω από οποιαδήποτε ήγεσία, ακόμα κι' αν πρόκειται για τήν ήγεσία ενός αντιδραστικού εθνικιστή, όπως ο Νεχρού. Αυτό αποτελεί μια ακόμα μεγαλύτερη απομάκρυνση από τήν ιδέα τής προλεταριακής καθοδήγησης.

Στήν άνοιχτή της έπιστολή, ή Κεντρική Έπιτροπή του ΚΚΣΕ έρμηνεύει λαθεμένα τις σχέσεις άμοιβαίας ύποστηρίξης ανάμεσα στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και στο εργατικό κίνημα των καπιταλιστικών χωρών από τή μια μεριά και στο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα από τήν άλλη —βεβαιώνοντας πώς τó τε-

λευταίο θά έπρεπε να καθοδηγείται από τις σοσιαλιστικές χώρες και από τó εργατικό κίνημα των μητροπόλεων. Η καθοδήγηση του ΚΚΣΕ έπιμένει στον ίσχυρισμό ότι «βασίζεται» στη λενινιστική αντίληψη σχετικά με τήν προλεταριακή ήγεσία. Είναι όλοφάνερο ότι έδω πρόκειται για μια χονδροειδή παραμόρφωση και διαστρέβλωση τής αντίληψης του Λένιν. Κι' αυτό δείχνει ότι οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ έπιδιώκουν να έπιβάλλουν στο έπαναστατικό κίνημα των καταπιεζόμενων εθνών τή γραμμή τους τής κατάργησης τής επανάστασης.

Ο δρόμος του εθνικισμού και του εκφυλισμού.

Στήν άνοιχτή τους έπιστολή τής 14 Ίουλίου, οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ προσπαθούν να φορτώσουν ένα έγκλημα στο ΚΚΚ, προβάλλοντας τον ίσχυρισμό πώς οι κινέζοι σύντροφοι «άπομονώνουν» «τó εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα από τή διεθνή εργατική τάξη και από τó γέννημά της, τó παγκόσμιο σύστημα του σοσιαλισμού». Μας κατηγορούν ακόμα ότι «ξεκόβουμε» τó εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα από τó σοσιαλιστικό σύστημα και από τó εργατικό κίνημα των δυτικών καπιταλιστικών χωρών και ότι «αντιπαραθέτουμε» τó ένα στο άλλο. Υπάρχουν κομμουνιστές, του είδους των καθοδηγητών του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος, που τά παπαγαλίζουν όλα αυτά βροντερά.

Άλλά τί λένε τά γεγονότα; Άκριβώς οι ίδιοι οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ και οι όπαδοί τους μή παρέχοντας καμμία ύποστήριξη και ακόμα παρεμβάλλοντας έμπόδια στο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, αντιπαραθέτουν αυτό τó κίνημα στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και στο εργατικό κίνημα των δυτικών καπιταλιστικών χωρών.

Τό ΚΚΚ θεωρούσε πάντοτε ότι οι έπαναστατικοί άγώνες των λαών πρέπει να ύποστηρίζονται άμοιβαία. Αντιμετωπίζαμε πάντοτε τó εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα από τήν άποψη του μαρξισμού - λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού, από τήν άποψη τής παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης παρμένης στο σύνολό της. Πιστεύουμε ότι ή νικηφόρα ανάπτυξη τής εθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης έχει τεράστια σημασία για

τὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο, τὸ ἐργατικὸ κίνημα τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς παγκόσμιας εἰρήνης.

Ἄλλὰ οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ καὶ οἱ ὄπαδοί τους ἀρνοῦνται νὰ τὰ δεχτοῦν ὄλ' αὐτά. Δὲν μιλάνε παρὰ γιὰ τὴν ὑποστήριξη ποὺ προσφέρει τὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο στὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα καὶ ἀρνοῦνται τὴν ὑποστήριξη ποὺ προσφέρει αὐτὸ τὸ τελευταῖο στὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο. Μιλάνε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ ρόλο ποὺ παίζει τὸ ἐργατικὸ κίνημα τῶν δυτικῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ περιορίζουν ἢ ἀρνοῦνται τὸ ρόλο ποὺ παίζει στὸν ἴδιο τομέα τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα. Ἡ θέση τους ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ μαρξισμό - λενινισμό, παραγνωρίζει τὰ γεγονότα καὶ εἶναι ἐπομένως ἐσφαλμένη.

Ὁ τρόπος ἀντιμετώπισης τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες καὶ στὴν ἐπανάσταση τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν, ἀνάμεσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν καὶ στὴν ἐπανάσταση τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν εἶναι ἓνα σπουδαῖο πρόβλημα ἀρχῆς: θὰ διατηρήσουμε ἢ θὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ μαρξισμό - λενινισμό καὶ τὸν προλεταριακὸ διεθνισμό;

Σύμφωνα μὲ τὸ μαρξισμό - λενινισμό καὶ τὸν προλεταριακὸ διεθνισμό, κάθε νικηφόρα σοσιαλιστικὴ χώρα, ὀφείλει νὰ ὑποστηρίζει καὶ νὰ βοηθᾷ ἐνεργητικὰ τὸν ἀγῶνα τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους. Οἱ σοσιαλιστικὲς χῶρες, ἀφοῦ ἢ ἐπανάσταση θριαμβεύσει σ' αὐτές, πρέπει νὰ γίνουν οἱ θάσεις γιὰ τὴν ὑποστήριξη καὶ ἀνάπτυξη τῆς ἐπανάστασης τῶν καταπιεζόμενων ἐθνῶν καὶ λαῶν σ' ἐλόκληρο τὸν κόσμο, ὀφείλουν νὰ συμπήξουν τὴν πιὸ στενὴ συμμαχία μαζί τους καὶ νὰ ὀδηγήσουν τὴν παγκόσμια προλεταριακὴ ἐπανάσταση ὡς τὸ τέλος.

Κι' ὡστόσο στὴν πράξη, οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ θεωροῦν τὴ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ χώρα ἢ σὲ μερικὲς χῶρες σὰν τὸ τέλος τῆς παγκόσμιας προλεταριακῆς ἐπανάστασης. Αὐτοὶ θέλουν νὰ ὑποτάξουν τὴν ἐθνικοαπελευθερωτικὴ ἐπανάσταση στὴ γενικὴ γραμμὴ τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης καὶ στὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τῶν χωρῶν τους.

Ὅταν ὁ Στάλιν πολεμοῦσε τὸ 1925 τοὺς λικβινταριστὲς ποὺ ἐκπροσωποῦνταν ἀπὸ τοὺς τροτσκιστὲς καὶ τοὺς ζηνοδιεφι-

κοὺς ὑπογράμμισε ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ συνιστοῦν τὸν κίνδυνο τοῦ λικβινταρισμοῦ εἶναι «ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὴν παγκόσμια προλεταριακὴ ἐπανάσταση, ἡ ἔλλειψη πίστεως στὴ νίκη της, ὁ σκεπτικισμὸς ὡς πρὸς τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα τῶν ἀποικιῶν καὶ τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν... ἡ ἀνικανότητα νὰ καταλάβει τὴ στοιχειώδη ἀπαίτηση τοῦ διεθνισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ χώρα δὲν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ, ἀλλὰ ἓνα μέσο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἐπανάστασης στὶς ἄλλες χῶρες». (1)

Κι' ὁ Στάλιν προσθέτει: «Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ, ὁ δρόμος τῆς πλήρους κατάρρευσης τῆς διεθνιστικῆς πολιτικῆς τοῦ προλεταριάτου· γιὰ αὐτοὺς ποὺ πάσχουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια δὲν θεωροῦν τὴ χώρα μας σὰν ἓνα συστατικὸ μῆμα αὐτοῦ ποὺ ὀνομάζεται διεθνὲς ἐπαναστατικὸ κίνημα, ἀλλὰ σὰν τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ κινήματος καὶ νομίζουν ὅτι τὰ συμφέροντα ὄλων τῶν ἄλλων χωρῶν πρέπει νὰ θυσιάζονται πρὸς χάρη τῶν δικῶν μας». (2)

Ὁ Στάλιν ἔδωσε τὴν παρακάτω περιγραφή τῶν λικβινταριστικῶν ἰδεῶν: «Νὰ ὑποστηρίξουμε τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα τῆς Κίνας; Καὶ γιατί; Αὐτὸ δὲ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο; Αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε σὲ σύγκρουση μὲ τίς ἄλλες χῶρες; Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα γιὰ μᾶς νὰ προχωρήσουμε μαζί μὲ τίς ἄλλες «προηγμένες» δυνάμεις στὸ μοίρασμα τῶν «σφαιρῶν ἐπιρροῆς» στὴν Κίνα, διεκδικώντας στὴν Κίνα κάτι ὠφέλιμο γιὰ μᾶς; Αὐτὸ θὰ ἦταν χρήσιμο καὶ ταυτόχρονα ἀκίνδυνο... κλπ., κλπ.».

Καὶ ὁ Στάλιν συμπεραίνει: «Τέτοια εἶναι ἡ νέου εἴδους «κατάσταση πνεύματος» τοῦ ἐθνικισμοῦ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ καταργήσει τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης καὶ καλλιεργεῖ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐκφυλισμοῦ». (3)

Οἱ σημερινοὶ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ ὄχι μόνον δὲν ὑστεροῦν σὲ τίποτα ἀπὸ τοὺς παλιοὺς λικβινταριστὲς, ἀλλὰ τοὺς ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ.

1. ΣΤΑΛΙΝ: Ἔργα, Τόμος 7ος.

2. ΣΤΑΛΙΝ: Στὸ ἴδιο.

3. ΣΤΑΛΙΝ: Στὸ ἴδιο.

Προβάλλοντας με υπερηφάνεια τις ικανότητές τους, υίοθε-
τούν ακριβώς αυτό που είναι «χρήσιμο και ταυτόχρονα ακίνδυνο». Φοβούνται τρομερά τη σύγκρουση με τις ιμπεριαλιστικές χώρες. Αυτό που τους απασχολεί είναι ή τιθάσσευση του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος και τους μεθάει ή ιδέα των δύο υπερδυνάμεων που θα ξεκαθιδρύσουν «σφαίρες έπιρροής» στον κόσμο.

Η κριτική των λικβινταριστών που κάνει ο Στάλιν αποτελεί μιὰ ωραία περιγραφή των σημερινών καθοδηγητών του ΚΚΣΕ. Βαδίζοντας στα ίχνη των λικβινταριστών, κατάργησαν την έξωτερική πολιτική της Όκτωβριανής Έπανάστασης και μπήκαν στο δρόμο του έθνικισμού και του εκφυλισμού.

Ο Στάλιν είχε προειδοποιήσει: «Είναι φανερό πώς ή πρώτη νικηφόρα χώρα δεν μπορεί να διατηρήσει το ρόλο του σημαιοφόρου του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος παρά μόνο πάνω στη βάση ενός συνεπούς διεθνισμού, πάνω στη βάση της έξωτερικής πολιτικής της Όκτωβριανής Έπανάστασης, και πώς ο δρόμος της μικρότερης αντίστασης και του έθνικισμού στην έξωτερική πολιτική είναι ο δρόμος της απομόνωσης και της παρακμής του πρώτου νικηφόρου κράτους». (1)

Αυτή ή προειδοποίηση του Στάλιν διατηρεί δλη την αξία της και τον πρακτικό χαρακτήρα της για τους σημερινούς καθοδηγητές του ΚΚΣΕ.

Μια τυπική περίπτωση σοσιαλ - σωβινισμού.

Επίσης, σύμφωνα με τον προλεταριακό διεθνισμό, το προλεταριάτο και οι κομμουνιστές των έθνών που ασκούν καταπίεση, οφείλουν να υποστηρίζουν ενεργητικά το δικαίωμα των καταπιεζόμενων έθνών για ανεξαρτησία και τον αγώνα τους για την ελευθερία. Υποστηρίζοντας ακριβώς τα καταπιεζόμενα έθνη το προλεταριάτο των έθνών που ασκούν καταπίεση θα αποκτήσει μιὰ ακόμα μεγαλύτερη δυνατότητα να πετύχει το θρίαμβο της δικής του επανάστασης.

Ο Λένιν είχε δίκιο όταν έλεγε: «Το επαναστατικό κίνημα

1. ΣΤΑΛΙΝ : Έργα, Τόμος 7ος.

των προηγμένων χωρών δεν θα ήταν, στην πράξη, παρά μιὰ καθαρή απάτη χωρίς την πλήρη και την πιο στενή ένωση του αγώνα των εργατών της Ευρώπης και της Αμερικνής έναντίον του κεφαλαίου, με τον αγώνα εκατομμυρίων και εκατομμυρίων «αποικιακών» σκλάβων που καταπιέζονται από το κεφάλαιο». (1)

Κι' ώστόσο μερικοί που ισχυρίζονται ότι είναι μαρξιστές - λεβινιστές απαρνοούν το μαρξισμό σ' αυτό ακριβώς το σημείο που αποτελεί μιὰ βασική αρχή. Οι καθοδηγητές του Κ.Κ. Γαλλίας προσφέρουν ένα τυπικό παράδειγμα σ' αυτό το θέμα.

Από πολλά χρόνια αυτοί, ξεκατέλειψαν τον αγώνα έναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποφεύγοντας ν' αντιταχθούν ενεργητικά στον έλεγχο και στα δεσμά που επιβάλλει αυτός στη Γαλλία, στο πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό πεδίο παραδίδοντας έτσι ολοκληρωτικά στο Ντέ Γκώλ και στους άλλους τη σημαία του έθνικου αγώνα της Γαλλίας έναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και από την άλλη μεριά, χρησιμοποίησαν συχνά τα πιο ποικίλα τεχνάσματα και μέσα για να υπερασπίσουν τα αποικιακά συμφέροντα των γάλλων ιμπεριαλιστών, αρνήθηκαν την υποστήριξη και μάλιστα αντιτάχθηκαν στα έθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των γαλλικών αποικιών, ιδιαίτερα στους έθνικους επαναστατικούς πολέμους και βούλιαξαν στο βούρκο του σωβινισμού.

Ο Λένιν έλεγε: «Οι Ευρωπαίοι ξεχνούν συχνά πώς οι αποικιακοί λαοί είναι κι' αυτοί έθνη. Όταν ανέχονται όμως αυτή τη «λήθη» είναι σά να ανέχονται το σωβινισμό». (2) Και όμως ή καθοδήγηση του Κ.Κ. Γαλλίας, που εκπροσωπείται από το σύντροφο Μωρίς Τορέζ, όχι μόνο ανέχθηκε αυτή τη «λήθη», αλλά θεώρησε ξεκάθαρα τους λαούς των γαλλικών αποικιών σαν «πολιτογραφημένους γάλλους», αρνήθηκε να αναγνωρίσει το δικαίωμά τους για απόσπαση από τη Γαλλία και να συγκατατεθεί στην έθνικη ανεξαρτοποίησή τους και υποστηρίζει ανοιχτά την πολιτική της «έθνικης αφομοίωσης» που εφαρμόζει ο γαλλικός ιμπεριαλισμός.

1. ΛΕΝΙΝ : Έργα, Τόμος 31ος.

2. ΛΕΝΙΝ : Έργα, Τόμος 23ος.

Κατά τή διάρκεια τής τελευταίας δεκαετίας, οί καθοδηγητές του ΚΚΓ ακολουθήσαν τήν αποικιακή πολιτική τών γάλλων ιμπεριαλιστών και ριμουλκήθησαν από τή γαλλική μονοπωλιακή αστική τάξη. Το 1946, όταν οί ιθύνοντες τής Γαλλίας, δηλ. οί ιθύνοντες τών μονοπωλίων, χρησιμοποίησαν ένα νεο - αποικιακό τέχνασμα και πρότειναν τή σύσταση τής Γαλλικής Ένωσης, οί καθοδηγητές του Κ.Κ. Γαλλίας ακολουθώντας τò ρεύμα, τούς χειροκρότησαν. «... θεωρούσαμε πάντοτε τή Γαλλική Ένωση σαν μιὰ ελεύθερη ένωση ελεύθερων λαών» και «ή δημιουργία τής Γαλλικής Ένωσης θά επιτρέψει νά ρυθμιστεί πάνω σέ μιὰ νέα βάση τò πρόβλημα τών σχέσεων ανάμεσα στο γαλλικό λαό και στους υπερπόντιους, πρώην εξαρτημένους από τή Γαλλία λαούς». Το 1958, όταν ή Γαλλική Ένωση κατέρρευσε, και ή γαλλική κυβέρνηση πρότεινε τήν ίδρυση τής «γαλλικής κοινότητας» οί καθοδηγητές του ΚΚΓ για μιὰ φορά ακόμα ακολουθήσαν τò ρεύμα και διακήρυξαν: «Πιστεύουμε πώς ή συγκρότηση μιᾶς αληθινῆς κοινότητας θά ήταν μιὰ θετική ενέργεια».

Έπί πλέον, παίρνοντας θέση έναντίον τής ἐθνικῆς ανεξαρτησίας πού απαιτούσαν οί λαοί τών γαλλικῶν ἀποικιῶν, προσπάθησαν νά χρησιμοποιήσουν ακόμα και τή μέθοδο του ἐκφοβισμού και δήλωσαν: Κάθε απόπειρα για ἀποχωρισμό από τή Γαλλική Ένωση θά καταλήξει στην ἐνίσχυση του ιμπεριαλισμοῦ, ἀν και θά επιτρέψει τήν ἐπίτευξη μιᾶς ανεξαρτησίας, αὐτή θά εἶναι ὀνομαστική, προσωρινή και πλαστή. Όταν ή ανεξαρτησία τών γαλλικῶν ἀποικιῶν ἔγινε ἀναπόφευκτη, οί καθοδηγητές του ΚΚΓ δήλωσαν καθαρά: «Τò ζήτημα εἶναι νά δοῦμε ἀν αὐτή ή ἀνεξαρτησία πού θά γίνει ἀπό δω και πέρα ἀναπόφευκτη, θά εἶναι με τή Γαλλία ή χωρίς τή Γαλλία και ἐναντίον της. Τò συμφέρον τής χώρας μας, εἶναι, νά εἶναι με τή Γαλλία».

Στό Ἀλγερινό πρόβλημα, οί καθοδηγητές του ΚΚΓ υιοθέτησαν μιὰ σωβινιστική στάση. Προσπάθησαν νά δικαιολογηθοῦν τὸν τελευταῖο καιρό, διαβεβαιώνοντας πώς ἀπό χρόνια ἀναγνώρισαν τή νόμιμη ἀπαίτηση του Ἀλγερινοῦ λαοῦ για τήν ἐλευθερία του. Ἀλλά τί δείχνουν τὰ γεγονότα;

Οί καθοδηγητές του ΚΚΓ, για μεγάλο χρονικό διάστημα δέν ἀναγνώριζαν καθόλου τò δικαίωμα για ἐθνική ἀνεξαρτησία

στήν Ἀλγερία ἀκολουθοῦσαν τή μονοπωλιακή αστική τάξη τής Γαλλίας, διακήρυσσαν ὅτι ή Ἀλγερία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τής Γαλλίας, ὅτι αὐτή ή τελευταία εἶναι και πρέπει νά παραμείνει μιὰ ἀφρικανική δύναμη. Τò ἐνδιαφέρον του Τορέζ και ἄλλων συγκεντρωτόταν κυρίως στο γεγονός ὅτι ή Ἀλγερία μπορούσε νά προμηθεύει «ένα ἑκατομμύριο πρόβατα» κάθε χρόνο στη Γαλλία, μεγάλες ποσότητες σιτηρῶν και ἐπομένως νά λύσει τò πρόβλημα τής «ἔλλειψης κρέατος» και νά «καλύψει τò ἔλλειμμά μας σέ δημητριακά».

Βλέπετε σέ ποιό βαθμό σωβινιστικοῦ φρενιάσματος ἔφτασαν οί καθοδηγητές του ΚΚΓ. Ὑπάρχει σ' αὐτὰ ἔστω και ένα ἴχνος προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ; Ὑπάρχει σ' αὐτὰ τίποτα τò προλεταριακό ἐπαναστατικό; Υἱοθετώντας μιὰ τέτλια σωβινιστική θέση οί καθοδηγητές του ΚΚΓ πρόδωσαν τὰ βασικά συμφέροντα του διεθνοῦς προλεταριάτου, του γαλλικοῦ προλεταριάτου και τὰ ἀληθινὰ συμφέροντα του γαλλικοῦ ἔθνους.

Ἀναίρεση τής «ρατσιστικῆς θεωρίας» και τής «θεωρίας του κίτρινοῦ κινδύνου».

Έχοντας ἐξαντλήσει ὅλα τὰ μαγικά τους ὄπλα στην ἀντιπαράθεσή τους πρὸς τò ἐθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, οί καθοδηγητές του ΚΚΣΕ, κατέφυγαν στη βοήθεια του ρατσισμοῦ, πού εἶναι μιὰ ἀπό τις πιὸ ἀντιδραστικές θεωρίες του ιμπεριαλισμοῦ. Χαρακτηρίζουν τή σωστή θέση του ΚΚΚ, για ἀποφασιστική ὑποστήριξη του ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος σὰ θέση πού «δημιουργεῖ φραγμούς με βάση τή διαφορά χρώματος, φυλῆς και γεωγραφικῆς τοποθέτησης», σὰ θέση πού «ἀντικαθιστᾶ τήν ταξική ἀποψη με τή ρατσιστική ἀποψη» και σὰ θέση πού «σπεκουλάρει πάνω στις ἐθνικές και ἐπίσης τις φυλετικές προκαταλήψεις τών λαῶν τής Ἀσίας και τής Ἀφρικῆς».

Ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ μαρξισμός - λενινισμός, παρόμοιες ψευτιές θά μπορούσαν ἴσως νά πιάσουν σέ μερικούς. Ἀλλά οί ἐφευρέτες αὐτῶν τών ἐπινοήσεων χτυποῦν σήμερα, δυστυχῶς γι' αὐτούς, στο κενό, γιατί ὁ μαρξισμός - λενινισμός εἶναι πιὰ χαραγμένος πολὺ βαθιά στην καρδιά τών ἀνθρώπων. Ὅπως σωστά παρα-

τηρούσε ο Στάλιν, ο λενινισμός «κατέστρεψε το τεῖχος πού χώριζε τούς λευκούς από τούς μαύρους, τούς εὐρωπαίους από τούς ἀσιάτες, τούς «πολιτισμένους» σκλάβους και τούς «ἀπολίτιστους» σκλάβους τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ». (1) Εἶναι ματαιοπονία για τούς καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ νά προσπαθοῦν νά ἐπαναφέρουν τὸ ρατσιστικό διαχωρισμό.

Στὸ σύγχρονο κόσμο, τὸ ἔθνικό ζήτημα εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση, ζήτημα ταξικῆς πάλης, ζήτημα πάλης ἐναντίον τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Οἱ ἐπαναστάτες ἑργάτες, ἀγρότες, διαγοούμενοι, τὰ πατριωτικά και ἀντιιμπεριαλιστικά στοιχεῖα τῆς ἀστικῆς τάξης, και τὰ ἄλλα φωτισμένα, πατριωτικά και ἀντιιμπεριαλιστικά στοιχεῖα ἀπὸ ὅλες τίς ράτσες, ἄσπροι, μαῦροι, κίτρινοι και μελαφοί, σχημάτισαν ἓνα πλατύ, ἐνιαῖο μέτωπο ἐναντίον τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατευθύνεται ἀπὸ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, και ἐναντίον τῶν λακέδων του. Αὐτὸ τὸ ἐνιαῖο μέτωπο πλαταίνει και δυναμώνει συνεχῶς. Ἐδῶ, τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νά δοῦμε ποιός εἶναι μὲ τούς λευκούς και ποιός μὲ τούς ἑγχρωμούς, ἀλλὰ ποιός εἶναι μὲ τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη και λαούς και ποιός μὲ τὴ δράκα τῶν ἰμπεριαλιστῶν και τῶν ἀντιδραστικῶν.

Ἡ μαρξιστική - λενινιστική ταξική ἀποψη ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη νά κάνουν ἓναν καθαρὸ διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὸν ἑαυτὸ τους και στοὺς ἰμπεριαλιστὲς και ἀποικιστὲς. Ἡ ἐξάλειψη αὐτοῦ τοῦ διαχωρισμοῦ συνιστᾷ μιὰ ἔθνικιστική - σωβινιστική ἐνέργεια πού ἐξυπηρετεῖ τὸν ἰμπεριαλισμὸ και τὸν ἀποικισμὸ.

Ὁ Λένιν ἔλεγε: «... Τὸ σοσιαλδημοκρατικό πρόγραμμα πρέπει νά ἔχει στὸ κέντρο του τὸ διαχωρισμὸ τῶν ἔθνῶν σὲ ἔθνη πού καταπιέζουν και σὲ ἔθνη πού καταπιέζονται, διαχωρισμὸ πού ἀποτελεῖ τὴν οὐσία τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ και πού τὸν προσπερνᾷνε ὕπο ὀνόματι σοσιαλσωβινιστῆς και ὁ Κάουτσκι». (2) Συκοφαντώντας τὴν ἐνότητα τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, σὰ «θασισμένη σὲ γεωγραφικά και φυλετικά γνωρίσματα», οἱ καθο-

1. ΣΤΑΛΙΝ: Ἔργα, Τόμος 6ος.

2. ΛΕΝΙΝ: Ἔργα, Τόμος 21ος.

δηγητές τοῦ ΚΚΣΕ τοποθετοῦνται ὀλοκάθαρα πάνω στίς θέσεις τῶν σοσιαλσωβινιστῶν και τοῦ Κάουτσκι.

Κι' ὅταν διαδίδουν τὴ «ρατσιστική θεωρία», παρουσιάζοντας τὸ ἔθνικοαπελευθερωτικό κίνημα τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς σὰν ἓνα κίνημα τῶν ἑγχρωμῶν φυλῶν ἐναντίον τῆς λευκῆς φυλῆς, ἐπιδιώκουν ὀλοφάνερα νά ἀνάψουν τὸ φυλετικό μῖσος στίς καρδιές τῶν λευκῶν τῆς Εὐρώπης και τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς, νά ἐκτρέψουν τούς λαούς τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν ἀντικειμενικό σκοπὸ τοῦ ἀγῶνα, ἐναντίον τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ και νά κάνουν τὸ διεθνὲς ἑργατικό κίνημα νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ σύγχρονου ρεδιζιονισμοῦ.

Μιλᾷνε, και κάνουν θόρυβο για «κίτρινο κίνδυνο» και για «ἀπειλή τοῦ Τζενγκίς Χάν». Για νά ἀναιρεθοῦν αὐτὲς οἱ ἐπινοήσεις δὲ χρειάζεται στ' ἀλήθεια πολὺς κόπος. Δὲν ἔχουμε τὴν πρόθεση, σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο νά ἐκτιμήσουμε τὸν ἱστορικό ρόλο τοῦ Τζενγκίς Χάν ἢ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Μογγόλικου, Ρωσικοῦ και Κινέζικου Ἔθνους, και τὸ προτσὲς διαμόρφωσῆς τους σὲ κράτη. Θέλουμε μόνο νά ὑπενθυμίσουμε στοὺς καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ πὼς θὰ ἦταν χρήσιμο γι' αὐτοὺς νά ξαναδιαβάσουν τὰ μαθήματά τους τῆς ἱστορίας προτοῦ κατασκευάσουν τέτοιου εἴδους ψευτιές. Ὁ Τζενγκίς Χάν ἦταν ἓνας Χάν τῆς Μογγολίας και στὴν ἐποχὴ του και ἡ Κίνα και ἡ Ρωσία δέχθηκαν τὴν ἐπίθεση τῶν Μογγόλων. Ὁ Τζενγκίς Χάν εἰσέβαλε σ' ἓνα τμήμα τῆς Βορειοδυτικῆς και τῆς Βόρειας Κίνας τὸ 1215 και στὴ Ρωσία τὸ 1223. Μετὰ τὸ θάνατό του, οἱ διάδοχοί του ὑποδούλωσαν τὴ Ρωσία τὸ 1240 και σαράντα χρόνια πιὸ ὕστερα, τὸ 1279, κατέκτησαν ὀλοκληρῆ τὴν Κίνα.

Ὁ Λοῦ - σίν, διάσημος κινέζος συγγραφέας, ἀσχολήθηκε μὲ τὸν Τζενγκίς Χάν σὲ μιὰ παράγραφο ἐνὸς ἄρθρου πού ἔγραψε τὸ 1934. Δίνουμε ἐδῶ τὴν παράγραφο αὐτή, δεδομένου ὅτι μπορεῖ νά χρησιμεύσει στοὺς καθοδηγητές τοῦ ΚΚΣΕ.

Ὁ Λοῦ - σίν ἔγραφε, πὼς σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν «... εἶχα ἀκούσει νά λένε πὼς ὁ «δικός μας» Τζενγκίς Χάν εἶχε κατακτήσει τὴν Εὐρώπη και ἀνοιξε τὴν ἐποχὴ τῆς πιὸ μεγάλης ἀκμῆς στὴν ἱστορία «μας». Μόνο στὰ εἴκοσιπέντε χρόνια μου ἀνακάλυψα πὼς ἡ ὑποτιθέμενη ἐποχὴ τῆς πιὸ μεγάλης ἀκμῆς στὴν ἱστορία

«μας», ήταν η εποχή που οι Μογγόλοι κατέκτησαν την Κίνα και που υποδουλωθήκαμε. Και μόλις τον περασμένο Αύγουστο όταν ξεφύλλιζα τρεις έργασίες πάνω στην Ιστορία της Μογγολίας, ψάχνοντας για ανέκδοτα ιστορικά κείμενα, ανέκαλυψα πώς η κατάκτηση της Ρωσίας από τους Μογγόλους και η εισβολή τους στην Ούγγαρία και στην Αυστρία συνέβηκαν πριν την κατάκτηση της Κίνας και πώς ο Τζενγκίς Χάν δεν ήταν επομένως «δικός μας» Χάν. Οι ρώσοι υποδουλώθηκαν πριν από μας και αυτοί είναι επομένως που θα μπορούσαν να πουν: «Όταν ο δικός μας Τζενγκίς Χάν κατέκτησε την Κίνα, άνοιξε την εποχή της πιο μεγάλης άκμης στην ιστορία μας». (1)

Αυτός που έχει κάποια ιδέα από τη σύγχρονη παγκόσμια ιστορία γνωρίζει πώς «η θεωρία του κίτρινου κινδύνου» που γι' αυτή κάνει τόσο θόρυβο ή καθοδήγηση του ΚΚΣΕ, είναι κληροδότημα του αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέλμου του Β'. Έδω και μισό αιώνα ο Γουλιέλμος δήλωσε: «Πιστεύω στον κίτρινο κίνδυνο».

Ο αυτοκράτορας της Γερμανίας Γουλιέλμος Β' προπαγανδίζοντας τη «θεωρία του κίτρινου κινδύνου» άποσκοπούσε στο διαμελισμό της Κίνας, στην κατάκτηση της Ασίας, στην κατάπνιξη της επανάστασης στην Ασία, στην απομάκρυνση των λαών της Ευρώπης από το δρόμο της επανάστασης, και στη χρησιμοποίηση της θεωρίας αυτής σαν προπετάσματος καπνού για την κάλυψη των δραστήριων προετοιμασιών του για ένα παγκόσμιο πόλεμο, με σκοπό την παγκόσμια ήγemonία.

Όταν ο Γουλιέλμος Β' διέδιδε τη «θεωρία του κίτρινου κινδύνου», η ευρωπαϊκή αστική τάξη είχε πια παρακμάσει έντελως, είχε γίνει αντιδραστική ως το μεδούλι και η δημοκρατική επανάσταση σάρωνε την Κίνα, την Τουρκία, την Περσία και άγγιζε την Ινδία: ήταν η εποχή της ρωσικής επανάστασης του 1905. Ήταν επίσης η εποχή που ο Λένιν έλεγε την περίφημη φράση του: «η Ευρώπη οπισθοχωρεί και η Ασία προχωρεί».

Ο Γουλιέλμος ο Β' ήταν ένα διάσημο πρόσωπο. Αλλά αποδείχτηκε, πώς ουσιαστικά, δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας χιο-

1. ΔΟΥ - σιν: Άπαντα, Τόμος 6ος.

νάνθρωπος εκτεθειμένος στον ήλιο. Αυτός ο σπουδαίος αντιδραστικός εξαφανίστηκε μέσα σε πολύ σύντομο διάστημα από το προσκήνιο της ιστορίας μαζί με την αντιδραστική θεωρία που κατασκεύασε. Έγω ο Λένιν και η λαμπερή του σκέψη θα ζει πάντοτε.

Πενήντα χρόνια πέρασαν από τότε: ο ιμπεριαλισμός της Δυτικής Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής έγινε πιο έτοιμο-θάνατος και ακόμα πιο αντιδραστικός και οι μέρες του είναι τώρα μετρημένες. Στο μεταξύ, η επαναστατική θύελλα που μαίνεται στην Ασία, στην Αφρική και στη Λατινική Αμερική έγινε πολύ πιο ισχυρή απ' ότι στην εποχή του Λένιν. Δυσκολεύεται να φαντασθεί κανείς ότι υπάρχουν ακόμα σήμερα άνθρωποι, που θέλουν να μιμηθούν το Γουλιέλμο Β'. Αυτό είναι, πραγματικά, ένας χλευασμός της ιστορίας...

Επάνοδος στον παλιό ρεβιζιονισμό κάτω από νέα μεταμφίεση.

Η πολιτική της καθοδήγησης του ΚΚΣΕ στο εθνικό και αποικιακό ζήτημα δεν είναι άλλη, απ' αυτή των ρεβιζιονιστών της χρεωκοπημένης 2ης Διεθνούς. Η μόνη διαφορά είναι ότι οι τελευταίοι υπηρέτησαν τον παλιό αποικισμό των ιμπεριαλιστών, ενώ η πολιτική των σύγχρονων ρεβιζιονιστών εξυπηρετεί το νεο - αποικισμό των ιμπεριαλιστών.

Οι παλιοί ρεβιζιονιστές ύμνουσαν τους παλιούς αποικιστές και ο Χρυστσώφ ύμνει τους νεο - αποικιστές.

Οι ήρωες της 2ης Διεθνούς, που εκπροσωπούνταν από τους Μπερνστάϊν και Κάουτσκι, ήταν υπερασπιστές της παλιάς αποικιακής κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού. Δήλωναν άνοιχτά πώς η αποικιακή κυριαρχία ήταν προοδευτική, πώς έφερνε «έναν ύψηλο πολιτισμό» στις αποικίες και «άνεπτυσε τις παραγωγικές δυνάμεις» σ' αυτές. Διατείνονταν ακόμα πώς η κατάργηση των αποικιών «θα εσήμαινε την επιστροφή στη βαρβαρότητα».

Σ' αυτό το σημείο ο Χρυστσώφ διαφέρει κάπως από τους πρώτους ρεβιζιονιστές. Είχε αρκετή τόλμη για να καταγγείλει το παλιό αποικιακό σύστημα.

Πώς συνέβηκε και ο Χρυστσώφ έγινε τόσο τολμηρός; Αυτό οφείλεται στο ότι οι ιμπεριαλιστές άλλαξαν τρόπο.

Ύστερα από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κάτω από τα διπλά χτυπήματα της σοσιαλιστικής επανάστασης και της εθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης, ο ιμπεριαλισμός αναγκάστηκε να παραδεχθεί πως «αν οι δυτικές χώρες προσπαθήσουν να διατηρήσουν το αποικιακό Status quo, αυτό θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε βίαιη επανάσταση και σε ήττα». Ο παλιός τρόπος της αποικιακής κυριαρχίας «θα μπορούσε θαυμάσια να μετατραπεί σε μια «γάγγραινα», που θα απομυζούσε όλη την οικονομική και ήθικη ζωτικότητα του κράτους». Έγινε λοιπόν αναγκαίο να αλλάξει ή μέθοδος και να εφαρμοσθεί ο νεο - αποικισμός.

Γι' αυτό και ο Χρουστώφ έξιμνει τους νεο - αποικιστές και προβάλλει τη «θεωρία της έξαφάνισης του αποικισμού», με σκοπό να καμουφλάρει το νεο - αποικισμό. Έπιπλέον, προσπαθεί να κάνει τα καταπιεζόμενα έθνη να αποδεχθούν το νεο - αποικισμό. Προπαγανδίζει δραστήρια την ιδέα πως ή «ειρηνική συνύπαρξη» ανάμεσα στα καταπιεζόμενα έθνη και στον πολιτισμένο ιμπεριαλισμό θα έπιφέρει «μια γρήγορη άνοδο της εθνικής οικονομίας» και μια «ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων», πως θα συντελέσει «στη διεύρυνση της έσωτερικής αγοράς των χωρών αυτών (των καταπιεζόμενων έθνών) σε ασύγκριτα πιο μεγάλο βαθμό», θα έπιτρέψει «την προμήθεια περισσότερων πρώτων ύλων, διαφόρων τροφίμων και έμπορευμάτων αναγκαίων στην οικονομία των χωρών με ανεπτυγμένη βιομηχανία» και ταυτόχρονα «θα οδηγήσει σε μια συνεχή βελτίωση της ζωής των λαών... των περισσότερο εξελιγμένων χωρών».

Ο Χρουστώφ δέν παρέλειψε ακόμα και να μαζέψει και να λουστράρει όρισμένα σκουριασμένα όπλα από το όπλοστάσιο της 2ης Διεθνούς.

Νά μερικά παραδείγματα:

Οί παλαιοί ρεβιζιονιστές ήταν αντίθετοι στους εθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους και ύποστήριζαν ότι το εθνικό ζήτημα «δέν θα έπρεπε να λυθεί παρά μέσο διεθνών συζητήσεων» και πάνω στη βάση μιας «ειρηνικής κίνησης προς τα μπρός». Σ' αυτό το σημείο ο Χρουστώφ στην πραγματικότητα έχει υιοθετήσει όλη την καθοδηγητική γραμμή των ρεβιζιονιστών της 2ης Διεθνούς.

ο Χρουστώφ έκθειάζει «το ήρεμο θάψιμο του αποικιακού συστήματος».

Οί παλαιοί ρεβιζιονιστές χτυπούσαν τους επαναστάτες μαρξιστές, παρουσιάζοντας πως «ο μπολσεβικισμός είναι στην πραγματικότητα ένα είδος φιλοπόλεμου σοσιαλισμού» και πως «ή Κομμουνιστική Διεθνής όνειρεύεται να χρησιμοποιήσει τις ξιφολόγχες του άήττητου κόκκινου στρατού για να απελευθερώσει τους εργάτες και πιστεύει πως είναι αναγκαία ή έξαπόλυση ενός νέου παγκόσμιου πολέμου για την πραγματοποίηση της παγκόσμιας επανάστασης». Διέδιδαν επίσης πως αυτή ή κατάσταση «είχε προκαλέσει το μεγάλο κίνδυνο ενός παγκόσμιου πολέμου». Η γλώσσα που χρησιμοποιεί σήμερα ο Χρουστώφ για να δυσφημεί το ΚΚΚ και άλλα αδελφά μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα είναι ακριβώς ή ίδια γλώσσα που χρησιμοποιούσαν οί παλαιοί ρεβιζιονιστές για τη δυσφήμιση των μπολσεβίκων. Θα ήταν πολύ δύσκολο να βρεθεί οποιαδήποτε διαφορά. Πρέπει να ειπωθεί πως σε ότι αφορά την έξυπνότητα του νεο - αποικισμού των ιμπεριαλιστών, ο Χρουστώφ δέν ύστερεί σε τίποτα από τους παλιούς ρεβιζιονιστές που βρίσκονταν στην ύπηρεσία του παλιού αποικισμού του ιμπεριαλισμού.

Ο Λένιν έλειξε πως ή ιμπεριαλιστική πολιτική συνετέλεσε στο ότι το διεθνές εργατικό κίνημα χωρίστηκε στα δύο, στην επαναστατική πτέρυγα και στην όππορτουμιστική πτέρυγα. Οί επαναστάτες ήταν ύπέρ των καταπιεζόμενων έθνών και έναντίον των ιμπεριαλιστών και των αποικιστών. Από την άλλη πλευρά, οί όππορτουμιστές τρέφονταν με τα απομεινάρια από τη λεία που άρπαζαν οί ιμπεριαλιστές και οί αποικιστές από τους λαούς των αποικιών και των μισο - αποικιών. Ήταν με το μέρος των ιμπεριαλιστών και των αποικιστών και αντίτάσσονταν στην απελευθερωτική επανάσταση των καταπιεζόμενων έθνών.

Το ίδιο είδος διαίρεσης, ανάμεσα στους επαναστάτες και στους όππορτουμιστές στο διεθνές εργατικό κίνημα, σαν αυτό που περιγράφει ο Λένιν, έμφανίσθηκε όχι μόνο στο εργατικό κίνημα των καπιταλιστικών χωρών, αλλά επίσης και σε σοσιαλιστικές χώρες, όπου το προλεταριάτο άσκει την έξουσία.

Η ιστορία δείχνει πως για να κερδίσει την πλήρη νίκη, το

έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα πρέπει να δεθεί με μιὰ στέρεη συμμαχία με τὸ ἐργατικό ἐπαναστατικό κίνημα, να χαράξει μιὰ σαφή διαχωριστική γραμμὴ ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς ρεβιζιονιστὲς ποὺ μπήκαν στὴν ὑπηρεσία τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ ἀποικιστῶν καὶ να ἀπαλλαγεῖ ἀποφασιστικά ἀπὸ τὴν ἐπιρροή τους. Ἡ ἱστορία δείχνει πὼς γιὰ να κερδίσει τὴν πλήρη νίκη, τὸ ἐργατικό κίνημα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς πρέπει να συμπήξει μιὰ στενὴ συμμαχία με τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικό κίνημα τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, να χαράξει μιὰ σαφή διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς ρεβιζιονιστὲς, καὶ να ἑξαλείψει ἀποφασιστικά τὴν ἐπιρροή τῶν τελευταίων.

Οἱ ρεβιζιονιστὲς εἶναι πράκτορες τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ στὶς γραμμὲς τοῦ διεθνοῦς ἐργατικοῦ κινήματος. Ὁ Λένιν ἔλεγε: «ἐὰν δὲν εἶναι ἀξεδιάλυτα δεμένος με τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ὀππορτουניσμοῦ, ὁ ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, εἶναι μιὰ κούφια καὶ φεύτικη φράση». (1)

Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ὅτι ὁ ἀγῶνας ποὺ διεξάγεται σήμερα ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ καὶ τοῦ νεο - αποικισμοῦ πρέπει να δεθεῖ στενὰ με τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ νεο - αποικισμοῦ.

Ὅσες προσπάθειες κι' ἂν καταβάλουν οἱ ἱμπεριαλιστὲς γιὰ να συγκαλύψουν τίς προθέσεις τους καὶ ὅσο καὶ να χτυπιοῦνται, ὅσες προσπάθειες κι' ἂν καταβάλουν οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ νεο - αποικισμοῦ γιὰ να ἑξωραίσουν καὶ να βοηθήσουν τὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὸν ἀποικισμὸ, αὐτοὶ δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν τὴ μοῖρα τους. Ἡ νίκη τῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς ἐπανάστασης δὲν μπορεῖ να ἀποτραπεῖ. Οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ νεο - αποικισμοῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ χρεωκοπήσουν.

Προλετάριοι καὶ καταπιεζόμενα ἔθνη ὅλων τῶν χωρῶν, ἐνωθεῖτε!

1. ΛΕΝΙΝ : Ἔργα, Τόμος 22ος.